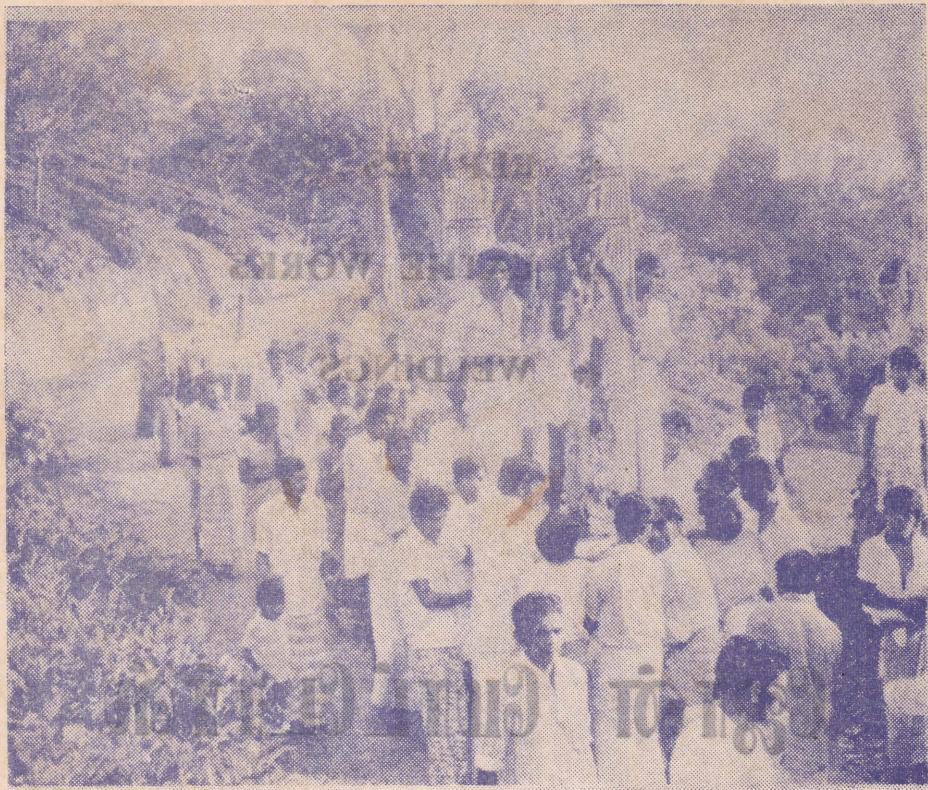

நூலாக்கி

வினாக்கள் எண்

பெற்றவர்
மார்ச்

- 83

- மேம்கவி
- விவரபியன்
- தாமரைச் செல்வி
- ந. ஜெயபாலன்

68

தினம்பல
உருவு

JOHN MOTORS

JOHN MOTORS

- * REPAIRS
- * LATHE WORKS
- * WELDINGS

ஜோன் மூட்டுக்காலி

PROPRIETOR :

J. T. JOHN.

27, Lake Road 1,
BATTICALOA.

உண்மைகள் கசந்தாலும் பயன்தர வேண்டாவோ -?

இலக்கியச் சஞ்சிகைகள் எல்லாம் அற்ப ஆயுளிலேயே வாழ்க்கையை முடித்துக் கொள்வதேன் ?

இந்தக் கேள்வி, இன்று நேற்றல்; பல ஆண்டு காலமாக இலக்கிய ஆர்வலர்களிடையே நிலவிவருகிறது. ஆயினும் இதற்கான அடிப்படைக் காரணங்களை அலசிப்பார்க்க இவர்கள் தவறிவிடுகிறார்கள். ஒரு பத்திரிகை இயங்கிக்கொண்டிருக்கும்போது ஏனோதானே என்றிருந்துவிட்டு, அது நின்றுபோனதும் அலட்டிக்கொள்வதில் அர்த்தமில்லை.

உண்மைகள் பெரும்பாலும் கசக்கவே செய்யும். எனினும் உண்மைகளை மறைப்பதில் பயனேதும் இருக்கப்போவதில்லை.

தமது எழுத்தைப் பத்திரிகையில் பார்க்கவேண்டுமென்றுதான் பஸர் விரும்புகிறார்களே தவிர, அதற்குக் களமமைக்கும் பத்திரிகையை வாழ்வைக்க வேண்டுமேயென என்னும் கிறுர்களில்லை. ஆர்வமாக ஈடுபட்டு ஒத்துழைக்க விரும்புவார்களுடைய படிப்படியாக தமது முயற்சியைக் கைவிடவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்துக்குள்ளாகிறார்கள். இந்த நிலைமைகள் தொடர்கிற வரையில் சிறு பத்திரிகைகளின் ஆயுரும் ஊசலாடிக்கொண்டுதான் இருக்கும்.

பத்திரிகைகளின் செலவுகளை ஈடுகட்ட பெரும்பாலும் விளம்பரங்களே உதவுகின்றன. எனினும் 'தாரகை' விளம்பரத்துக்கு மட்டுமே முக்கியத்துவம் கொடுத்து வெளிவரவில்லை என்பதை எமது வாசகர்கள் அறிவார்கள். 'தாரகை' நண்பர்கள் மத்தியிலேயே பெரும்பாலும் விநியோகிக்கப்படுகிறது. பல நண்பர்கள் பரிபூரணமாக ஒத்துழைப்புத் தருகிறார்கள்; சிலர் உதவ மனமிருந்தும் அசதியாக இருந்துவிடுகிறார்கள். அனைவரின் ஒத்துழைப்பையும் 'தாரகை' வேண்டிந்திருக்கிறது.

ஒரு பத்திரிகையின் நிலைப்பாட்டுக்கு உங்கள் ஒத்துழைப்பு மிகமிக முக்கியமானது என்பதை ஒவ்வொருவரும் உணர்ந்து செயற்படுவிர்களென நம்புகிறோம்.

இலம் எழுத்தாளர்களுக்குக் களமமைத்துக் கைதாக்கிவிடுவதே எமது முதன்மையான நோக்கம். இந்த நோக்கத்தை என்னென்ன முறையிற் செயற்படுத்த முடியுமோ அதையெல்லாம் செய்துகொண்டுதான் வருகிறோம். ஏராளமான கதை, கவிதைகள் வந்து குவிந்து கொண்டிருப்பதால், அனைத்தையும் உடனுக்குடன் பிரகரிப்பது சாத்தியமல்ல. எனினும் தரமானவை தொடர்ந்து பிரசரமாகும். புதியவர்கள் ஒன்றிரண்டை மட்டும் எழுதிவிட்டு, அவைவருமா வராதா என்று ஏங்கிக்கொண்டிருப்பதில் அர்த்தமில்லை. தொடர்ந்து எழுதுங்கள். தகுதியானவை அனைத்தும் பிரசரமாகும்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கவிஞர்களுக்கு ஓர் மகிழ்ச்சியான செய்தியை அறிவிக்கிறோம். அடுத்த இதழ் கவிதைச் சிறப்பிதழாக மலரும். உங்கள் கைவண்ணத்துக்கு மைவண்ணம் தரக் காத்திருக்கிறோம்.

— ஆசிரியர்.

நூல் துவிகுப் பாடச்சர்சன்

மேமன் கலி

புறக்கொட்ட பஜார் விதியில்
உலாவிப் யாருங்கள் ! அங்கே,
உங்கலங்கு அந்த முன்று
குருடுப் பாடகங்கள் பாடவியள்
எங்கோ ஒரு சந்தியிலிருந்து கேட்கும்.

பகற்காலப் பாடகர்களே !
குறுக்குத் தெருக்களேரு
இத்யாதித் தெருவெலோம் கடந்து
வீயாபாரத் தாபத்தைக் கிழித்து
உங்கள் பாடல்களை நாங்கள்
கேட்டிருந்தோம் !

பிரபஞ்ச சிறுவனுக்கு
குரிய வாத்தியார்
உச்சியடி கொடுக்கும்
பகற்றொழுதிலும் —

பார்வைகளைப்
பிச்சைப் பாத்திரங்களாக்கும்
உத்திருக் கண்டையின்
நேச வியாபாரிகளே !

குறுக்குத் தெருக்களோரு
இத்யாதித் தெருவெலாம் கடந்து
உங்கள் துயர் நிறைந்த
பாடல்களைக் கேட்டிருந்தோம் !

உங்கள் கீதவண்டிகள்
நடமாரும் மனப் பார்சல்களைச்
சுமந்து செல்ல எறி —
உங்கள் உணர்ச்சி நாட்டாமைகளின்
உயிரின் பசி அடங்க —

குழித் தெப்போக்களை உங்கள்
ஊன்றுகோல் விரல்கள்
தட்டும் தான் சோகத்திலும்
உங்கள் பட்டறைகள்
சிள்லையைக் கண்ணீர்தான்
வடிக்கும் !

கச்கும் மருந்தை விழுங்கும்
சிறுமியின் சோகத்தைப்போல்,
மேற்கு வாய் அக்னி மாத்திரையை
விழுங்கும் அந்தவேளையிலும் —

குறுக்குத் தெருக்களோரு
இத்யாதித் தெருவெலாம் கடந்து
உங்கள் துயர் நிறைந்த
பாடல்களைக் கேட்டிருந்தோம் !

ஓ... நகர சபாவின்
சோக வித்துவான்களே !
குறுக்குத் தெருக்களோரு
இத்யாதித் தெருவெலாம் கடந்து
கண்ணீரை விற்கும் உங்கள்
பாடல்கள் மெல்லிய
ஓசைப் புள்ளிகளாய் தேயந்து
போன பின்னும் —

குருடான சமுகத்தின்
கீலங்களைச் சொல்லும்
வரலாற்றுப் பாடல்களாகவே
உங்கள் பாடல்களா
குறுக்குத் தெருக்களோரு
இத்யாதித் தெருவெலாம் கடந்து
ஊங்கள் கேட்டிருந்தோம் !

* * * * * இதய அஞ்சல் *

மறைந்த பேராசிரியர் திரு. கைலாசபதி தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு ஆற்றிய பணி மறக்கமுடியாததாகும். ‘தாரகை’ அதன் ஜனவரி இதழில் அன்னரைப்பற்றிய சிறப்புக் கட்டுரைகளை வெளியிட்டது மகிழ்ச்சியளித்தது.

கறுப்பின் மகிழ்ச்சையை காத்தான்குடி பாத்திமா ‘உணர்வுச் சித்திரம்’ மூலம் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார். மேலும், தாரகையின் மூன் அட்டையை, பலரையும் கவரக்கூடிய விதத்தில் வர்ணத்தில் தீட்டுங்கள் என வேண்டுவதுடன், பணி தொடர என் நல்லாசிகள்.

ஆரையம்பதி. — செல்வி தர்ஷினி மூர்த்தி

ஜனவரி ‘தாரகை’ தாமதமாய் வந்தாலும், மறைந்த கைலாசின் சிறப்பிதழாக மலர்ந்திருப்பதில் சிறு நிறைவு.

செங்கதிரின் ‘ஒரு பகலுக்காக காத்திருக்கிறார்கள்’ சிறுகதை, பல சமூகங்களில் நிலவும் முக்கிய குறைபாட்டினை கருத்தாழுத்தோடு காரமாய் காண்பித்திருப்பது சிறப்பு. ‘நியாயமான போராட்டங்கள்’ அலுவகாமல் நலுங்காமல் அமைதியான நடையில் தொடர்கிறது.

ஏழூக்கோர் புதுவாழ்வு, உப்புக் கரிக்குதையா கவிதைகள் மிகக் நன்று.

தாமதம் இனியும் வேண்டாம். எவ்விடர் வரினும் தொடர்ந்து இலக்கிய வாளில் ‘தாரகை’ ஒளிலிச வாசகர்களாகிய நாம் கைகொடுப்போம்.

கரசாலை. — செல்வி கங்கா மங்கை

பிரபல எழுத்தாளர்க்கு மட்டுமன்றி, முன் ணேறத் துடிக்கும் இளம் எழுத்தாளர்க்கும் சந்தர்ப்பமளித்து, எழுத்துலகப் பிரவேசத்

திற்குத் ‘தாரகை’ முதல் வெற்றிப்படியாக அமையவேண்டுமென்பது எமது பேரவா.

தாரகையே ! உன்னால் எழுத்தாளர்கள் புகழ் எண்டிசையிலும் மின்ன, எம்மால் உன் வளர்ச்சி என்றென்றும் மின்ன ஆதரவு நல்கு வோம், ஒளி சுடர் விடட்டும் தாரகை; அதனால் ஒளி பெறட்டும் தமிழ்மொழி !

மாவனைஸ்லை. — முந்தாஜ் எம். மௌரூபி

கறுப்பு ஒரு நல்ல நிறம்

- ஆரையம்பதி மூர்த்தி -

ஜனவரி 1983 தாரகையில் காத்தான்குடி பாத்திமாவின் ‘கறுப்பு’ உணர்வுச் சித்திரம் படித்தபோது எனக்கு பழைய ஞாபகம் ஒன்று நினைவுக்கு வந்தது.

அப்போது என்னைப் படிப்பித்த ஆசிரியர் களில் ஒருவர் சோதிடர். சைவப் புலவருமாவார். அவரிடத்தில் ஒரு நபர் வந்து “நான் திருமணம் செய்யப்போகின்றேன். எனக்கு ஒரு சாஸ்திரம் சொல்லுங்கள்” என வந்திருந்தார். சோதிடரோ, அந்த நபருக்கு அவரது நிலைமைகள் - அவருக்கு வரப்போகும் மனவி பற்றிய விபரமெல்லாம் சொன்னார். வந்த வரோ எல்லாவற்றையும் கேட்டுவிட்டு சென்று விட்டார்.

பின்பு மாதம் ஒன்று கழித்து அந்த நபர் மீண்டும் சோதிடர் லீட்டுக்கு வந்திருந்தார். அப்போது சோதிடர் நபரைப் பார்த்து, “எப்படி... சீதனவாதனங்கள் எல்லாம் எப்படி?” என்றெல்லாம் குசலம் விசாரித்தார். அந்த நபரோ, “நீங்கள் கூறிய சாஸ்திரத்தின் படி எல்லாமே நல்லதாக அமைந்துவிட்டது. ஆனால் மனவி மட்டும்தான் கறுப்பு” என்றார். உடனே சோதிடர், “கறுப்பிலேதான் அழுகுண்டு. அழுகிலேதான் கறுப்பு இருக்கின்றது” என்று கூறியதுடன் நின்றுவிடவில்லை. வெடிக்கையாக, “லைட்டை நூர்த்துவிட்டால் எல்லாமே கறுப்புத்தான். அந்த கறுப்பிலே எவ்வளவு இனிமைகளைக் காணமுடிகிறது” என்றார். அதனைக் கேட்ட நாங்கள் சிரிக்காமல் இருக்கமுடியுமா?....

நியாயமான போராட்டங்கள்

ச. முருகானந்தன்

— 5 —

தன்னை மறந்து வேலையில் முழுக்கவனம் செலுத்திக் கொண்டிருந்த சாமித்தம்பி வீரசொக்கனின் அழைப்பைச் செவிசாய்த்து நிமிர்ந்தான். கைகளைத் தலைக்கு மேலே உயர்த்தி உழைச்சலை முறித துக்கொண்டு நண்பனைப் புனரையோடு வரவேற்றின்.

வீரசொக்கன், தான் கொண்டுவந்த இறைச்சியை அவனிடம் கொடுத்தபடி “மச்சான்... கூடலாமை ஒண்ணு பிடிப்படிரிச்ச... அதான் இறச்சி கொண்டாந்திருக்கேன்” என்றுன். தொடர்ந்து, ‘அது சரி மச்சான்... முக்கியமான விசயம் ஒன்னு... பேதுரு தன்னுடைய பழைய வள்ளத்தை விக்கப்போகிறானும்... ஏதோ பணமுடை... இந்தச் சான்சைப் பிடிச்சாலாபத்தில் மடக்கிப் போடலாம்... அப்புறம் நம்ம வள்ளம்... நம்ம மீனு... நம்ம மீனு... நம்ம உழைப்பு நமக்கேயாயிடும்...’

“அடுக்கிக் கொண்டே போறியே... காகிக்கு எங்கே போறது...?”

“நாம் மூன்று பேரு மாசேமிச்சிருக்கிற பணத்தோடு

கொஞ்சம் கடனும் பட்டால்... சரிக்கட்டிடலாம்...”

“நம்ம ரெண்டு பேரு கிட்டேயும் பணமிருக்கு... ஆன அவன் பெர்ணன்டோ குடிச்சிக்கிட்டு கடனில்லா மூழ்கியிருக்கிறான்...”

“சரி அவனை விடு... இப்ப பணத்தைப் புரட்ட வழி பார்ப்போம்... நீ சம்மாட்டி கிட்ட கேளு... நான் மாஸ்டர் கிட்டேயும், டாக்குத்தர் கிட்டேயும் கேட்கிறேன்...” என்றுன் வீரசொக்கன்.

“அது சரி யில்லை மச்சான்... அவகலைக் கேட்க வேணும்...”

“ஏன்... நம்ம டாக்குத் தரும் மாஸ்டரும் ரொம்ப நல்லவா... உதவி செய்யப்பின் நிற்கமாட்டாக... நீ இருந்து பாரேன்...”

“ஆன அவக்கிட்ட இருக்குமோ என்னமோ...?”

“இம்மாம் பெரிய உத்துயோகம் பாக்கிறான்... இல்லாமலா போகும்... கேட்டுத் தான் பார்ப்பமோ...”

“அதுசரி ஆமை இறைச்சி அவுக்குக்குக் கொடுக்கவியா...?”

“ஆமை இறைச்சி பிடிக்குமோ...? சமைக்கிறதும் கஸ்

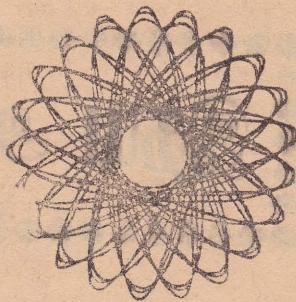
டம்...ம... ஒண்ணு செய்யலாம்... ஆக்கிப்போட்டு கறியில் கொஞ்சம் கொடுப்போம்...”

“சரி தான்...”

நண்பர்கள் விடை பெற்றுர்கள்.

வீரசொக்கன் ஆமைக்கறியுடன் டொக்ரர் மூர்த்தியின் குவாட்டேர்ஸாக்குப் போன போது அங்கே பாஸ்கரன் மாஸ்டரும் மூர்த்தியும் ஊர்ப்புதினங்களைப்பற்றி அளவளாவிக்கொண்டிருந்தனர்.

வீரசொக்கன் ‘கடன்’ பற்றி பிரஸ்தாபித்த போது இருவராலும் மெல்லவும் முடியவில்லை. வீழுங்கவும் முடியவில்லை. பாவம் மாதச் சம்பளம் காணுமல் ததிக்கிணத்தோம் போடும் அவர்களது நிலை வீரசொக்கனுக்கு எங்கே புரியப் போகிறது? அரசாங்க ஊழியரின் வெறும் வெளிவேஷ வாழ்க்கை - அந்தஸ்து, இவையெல்லாம் வீரசொக்கனுக்குத் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லைத் தான். ஆனால் அவனை இப்போது ஏ மாற்றத்தோடு திருப்பி அனுப்புவதற்கு மூர்த்தியின் மனம் இடங்கொடுக்கவில்லை. நல்ல வேளையாக அன்று தான் சம்பள நாள். விட்டுக்கு அனுப்புவதற்கு

நுழைவால்
குறியீல்

வைத்திருந்த பணத்தை இருவரும் தானம் செய்து மரியாதையைக் காப்பாற்றிக் கொண்டார்கள்.

வீரசொக்கன் மகிழ்வோடு திரும்பிய அதே வேலையில் மூர்த்தியும், பாஸ்கரனும், வீட்டில் செலவுகளை எப்படிச் சமாளிக்கப் போகிறார்கள் என்று எண்ணித் தத்தளித் தனர்.

வீரசொக்கன் வெற்றிப் புன்னகையுடன் நண்பனிடம் சென்ற போது சாமித்தம்பி அழுது வடிவாரர்ப்போல் அமர்ந்திருந்தான். “சம்மட்டியார் கையை விரிச்சிட்டாரு... எனக்கென்னு நம்பிக்கை விட்டுப் போச்சு...” என்றான் சலிப்புடன்.

சம்மாட்டியாருக்கு வருஷம் பூரா உழைச்சுக் கொடுக்கிறோம்... வாடியில் போய் வியர்வை சிந்திறம்...ஆனாலும்... எனகிட்ட ஒரு வள்ளும் இருந்தால் முதலிலே தொழிலாளியுடைய நலத்தைத்தான் பார்ப்பேன்... கிடைக்கிற வரும்படியிலே அரைவாசி உழைக்கிற தொழிலாளிக்குத் தான்...” வீரசொக்கன் கொக்கரித்தான்.

“அடடே அடிக்கடி நீயும் சோசவிசம் பேசுறியே...” சாமித்தம்பி புன்னகைத்தான்.

“நம்ம அரசியல் வாதிகள் எல்லாம் பேசலாம்... உண்மையாக உழைக்கிற நாம் பேசக்கூடாதா?... என்று சிரித்தான். “எல்லாம் டாக்குத்தருடைய சகவாசம் தான்... அதுசரி... ஒரு சந்தோஷமான சமாச்சாரம்... அவுக பணம் தந்தாக...”

“ஓ...” சாமித்தம்பி பிரமித்தான் “உண்மையிலேயே அவுக தெய்வங்கள் தான்...”

பெப்ரவரி-மார்ச்-83

“இன்னும் கொஞ்சப் பணம் தானே?... புரட்டியிடலாம்... பேதுருகிட்ட இப்பவே சொல்லி வெச்சிடுவோம்...”

நண்பர்கள் தொடர்ந்து துண்டுவிழும் பணத்திற்காக அலைந் தார்கள். இம்முறை கடவுள்களும் கண்மணியின் வடிவத்தில் வந்தார். அவள் தனது காதணிகளைக் கழற்றி வீரசொக்கன் கிடம் கொடுத்த போது அவனது கண்கள் பளித்தன. “வீட்டில் கேட்டால் என்ன சொல்லுவே...?”

“தொலைஞ்சு போயிடிச்சு என்பேன்...”

அவனுக்கு மெய்சிலிர்த்தது. அப்படியே அவளை வாரியணுத்து முத்தம் கொடுத்தான்.

வெண்ணென திரண்டு வரும் நேரத்தில் தாளி உடைந்தது என்பார்களே, அது தான் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தாற தால காசியும் சிதைஞ்ச போகும்... அவுக ஆயிரத்து நூறு தானே தருவதாகச் சொன்னாக... அவுகளால் புரட்ட முடியாது... நான் இப்பவே கைக் காசாக ஆயிரத்தி முன்னாறு தர்றேன்... உனக்கும் வாபம்... இந்த மாதிரி பழைசாப்போன

எதிர்பாருங்கள் !

மித்திரன் வாரமலாலில்

தொடர் கதையாக வெளிவந்தபோது
ஆயிரக்கணக்கான வாசகார்களின்
இதயங் கவர்ந்த

நினைவுகள்...

நிமில்கள்...

நிலங்கள் !

(குறுநாலை)

புத்தக உருவில் வருகிறது.

● இது ஒரு “தாரகை” வெளிப்பு.

வள்ளத்துக்கு இவ்வளவு காசி வேறு யாரும் தரமாட்டாக... இன்னும் கொஞ் ச நாளில் கொத்திக் கொள்ளியாக்கி அடுப்பெரிக்கத்தான்உதவும்...”

சம்மாட்டியார் இவ்வளவு சொல்லியும் பேதுரு தயங்கி னன். சம்மட்டியார் விட வில்லை. இதோபார் பேதுரு... இப்போ நான் வள்ளத்தை வாங்கிக்கிறேன்... ஒரு நேரத் தில உனக்கும் வசதிவந்து வள்ளம் வேணுமென்னாலும் நீ என்கிட்ட மறுபடியும் வாங்கிக்கலாம்” சம்மாட்டியார் ஆசை காட்டினார்.

சம்மாட்டியாருக்கு இந்த வள்ளம் முக்கியமல்ல. நினைத்தால் இன்னும் ஐந்தாறு புதிய வள்ளங்களையே வாங்கக்கூடிய வசதி படைத்தவர். ஆனாலும் தன்னிடம் வேலை செய்தவர்கள் தலையெடுப்பதை அவர்விரும்பவில்லை. மேலும் சாமித்தம்பி, வீரசொக்கன் போன்ற திறமையான கடற்தொழிலாளர்களை அவர் இழக்கத் தயாராக இல்லை. எனவே தான் இவ்வளவு முயற்சிகள்?

சம்மாட்டியாரின் எடுபிடிகளான செபமாலையும், பிரான்சிஸாம் ஒத்துப் பாடினர்கள். பேதுரு ஈடாடத்தான் செய்தான் “பேதுரு... என்னக்க யோசிக்கிறே?... பிடி... பிடி...” என்று காசை அவன்கையில் தினைத்தார். பேதுரு யோசி த்தான். ‘வாக்குக் கொடுத்துவிட்டு வார்த்தை மாறுவது சரியில்லைத் தான். ஆனால் இங்கே இருந்து ருவா அதிகமாய்க் கிடைக்குது...’

“என்ன பேதுரு?...”

“சம்மாட்டியார் சொல்லும் போது நான் எப்படியுங்க மறுக்கிறது?... எத்தனையோ

முறை உதவிகள் செய்திருக்கிறீக...” பேதுரு தலையைச் சொறிந்தான். “ஆனால் அவகளுக்கு என்ன சொல்லுற தென்னுதான்...”

“ஓன் னுக்கும் பயப்படாதே!... வேணுமின்ன இன்னெரு இருபத்தியைந்து கூட்டித்தர்றேன்...” சம்மாட்டியார் ஆசை வார்த்தைகளை அள்ளி வீசினார். பணமுடையில் இருப்பவனைப் பணத்தால் அடித்தால்பணிந்து விடுவான் என்பது அவரது பலநாள் அனுபவம்! அந்த முயற்சி இப்போதும் பலித்தது.

“பேதுரு... நீ ஒண்ணுக்கும் யோசிக்காதே... இதே வள்ளத்தில் தொழில் செய்தினக்குவிதர்றேன்...” சம்மாட்டியார் பணத்தைத் தினைத்து வள்ளத்தை உடமையாக்கிக் கொண்டுபோய் விட்டார்.

சாமித்தம்பியும் வீரசொக்கனும் பணத்துடன் வந்தபோது எல்லாமே முடிந்து விட்டிருந்தது. அவர்களால்

யதார்த்தம்

சாதிகளில்லை

என்றதற்காக -
வீதியிலே விழா
எடுக்கின்றேன்
பாரதிக்கு!

நீதியிதைப் போற்றி
என் வீட்டுக் கதவை
எல்லோருக்கும்
திறப்பதற்கு மட்டும்
மனக் குரங்கு
தடுக்கிறதே!

- ஸ்ரீ தேவிபரியா.

பொறுக்க முடியவில்லை. அவர்களது முடியிலிருந்த பணம் அவர்களைப் பார்த்துச் சிரித்தது. அதைச்சேர்க்க அவர்கள் பட்ட கஸ்டங்கள்...!

“நீயும் ஒரு மனிசனு?” என்று பேதுருமீது பாய்ந்த வீரசொக்களை அருகேயிலிருந்த நீக்கிலாப்பிள்ளையும் மாரிமுத்தரும் பிடித்து சமாதானப்படுத்தியிருக்க காவிட்டால் அங்கு பெரிய விபரீதமே நடந்திருக்கக் கூடும்.

சாமித்தம்பியும் வீரசொக்கனும் மனச்சோர்வுடன் வீட்டிற்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தபோது பெர்னைடோவும் பிரான்சிஸாம் எதிர்ப்பட்டார்கள். “என்ன, வள்ளம் வாங்கி யாச்சா?” என்று கேட்ட பிரான்சிஸ், “பேதுரு பொறுக்கிப் பயல், அவனைச் சும்மாவிட்டு வச்சிருக்கிறீக?” என்று கேட்டான். அவனது பச்சோந்தித் தனமான பேச்சைப் புரிந்து கொள்ளாமல், “அது தானே?” என்று பெர்னைடோவும் சேர்ந்து கொண்டான். இவர்களது கேள்விக்கணைகள் சாமித்தம்பிக்கும் வீரசொக்கனுக்கும் எரியும் நெருப்பில் எண்ணையானது. “உவணைவிடக்கூடாது மச்சான்...” பிரான்சிஸ் தொடர்ந்து நச்சரித்தான். “முதல்லை தவறணைக்குப்போய் இரண்டு போட்டுட்டு யோசிப்பம்...”

அவனது பேச்சில் எல்லோரும் எடுப்பட்டார்கள். மனம் சரியில்லாததால் சாமித்தம்பி வழக்கத்திற்கு மாறாக முக்குமுட்டக் குடித்தான். குடிக்கும் போதே தனது ஏமாற்றத்தையும், ஆத்திரத்தையும் சில தூஷண வார்த்தைகளில் கொட்டித்திருத்தான்.

“அவனைச் சும்மா விடக் கூடாது... வீருறது பாவம் மச் சான். இப்படி உங்களை ஏமாத் தின்வனுக்கு செம் மையாய் ஒரு பாடம் படிப்பிக்க வேணும்...” ஓடிக் கள்ளை பிளாவில் விட்டு ஒரே மூச்சில் குடித்துவிட்டு பிரான் சிஸ் பெரிய ஏவற்றையைத் தொடர்ந்து கூறினான்.

வீரசோக்கனும், சாமித் தம்பியும், பெர்னேஸ்டோவும் “உ வ னு க் கு நல்ல உதை கொடுத்துக் கிடத்த வேணும்...” என்று ஆவேசமாக எழுந்து மறுபடியும் பேதுரு வீட்டிற் குப் புறப்பட, பிரான்சிஸ் மெல்ல மற்றப்பக்கமாக நழுவி னன். அவர்கள் பேதுரு வீட்டிற்குப்போன போது பேதுரு வெளியே இல்லை.

“டே பேதுரு! வாடா வெளில்...”

“ஆர் ரா அவன்...” என்றபடியே பேதுரு வெளியே வந்தான்.

“நாணயமில்லாதநாயே.. உனக் கென்னத் துக்குடா உடுப்பு? உரிஞ்சு போட்டுத் திரி...”

“ஆரையடா நாய் என்கிறே...”

“உன்னை நாயென்டுற தும் பாவம்... அதுக்கு நன்றி யாவது இருக்கும்...சீ..தூ...”

‘என்னடா சொன்னே...?’ பேதுரு எதிரிகளின் பலமறி யாது நெருங்கினான். அடுத்த கணம் நன்பார்கள் மூவரும் அவன் மீது பாய்ந்தார்கள். ஆத்திரம் திரும்வரை அடித் துக் கிடத்தியபின் தான் யார் யாரோ வந்து விலக்கிவிட்டார்கள்.

பெப்ரவரி-மார்ச்-83

வீட்டிற்குத் திரும்பிய போது சாமித்தம்பியின் மனதில் ஏதோ ஒரு நிம்மதி ஏற்பட்டிருப்பது போல் தோன்றி யது.

ஆஸ்பத்திரி வாசலில் நின்ற மூர்த்தி, இவர்கள், சோர்வுடன் வருவதைக் கண்டதும், “என்ன, வள்ளம் இன்னும் வாங்கவியா?...” என்று கேட்டான்.

“இல்லை ஐயா... பரதே சிப் பயலு... ஏமாத்தியிட்டான்” என்று தொடங்கி நடந்தது முழுவதையும் சொன்னார்கள். டொக்ரர் மூர்த்தி அவர்களைப் பரிதாபத்தோடு பார்த்தான். அவர்களது ஏமாற்றத்தை அவனுல் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. அவர்களை அன்போடு நோக்கியபடி, “க வ லை யை விடுங்க... நீங்களும் ஒரு நாளைக்கு வள்ளம் வாங்கத் தான் போகிறீங்க... அதுவும் புது வள்ளமாய்...” என்றான் கணிவோடு.

“அ தெப்படி முடியும் ஐயா?... பல ஆயிரங்கள் தேவைப்படுமே?” சாமித்தம்பிதனது உரத்துக் காய்ந்து போன கைகளை உரசியபடி மூர்த்தியை நோக்கினான்.

மூர்த்தி யால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை.

வீரசோக்கன் மெளனத்தைக் கலைத்தான். „டாக்குத் தர் ஐயா... உங்க பணத்தை வெச்சக்குங்க... சமயத்தில் நீங்க செய்த உதவியை உயிருள்ளவரை மறக்க மாட்டேன்...” என்றான் குரல் தளதளாக்க.

“என் னுடைய பணம் தான் உங்களுக்குப் பயன்படா

காட்சிகள்

பாழும் வறுமையின் மடியிலே தவழ்கின்ற ஏழைகள் - இதயத்தின் ஓர் மூலையிலே துன்பங்களைச் சுமந்து; மாடாய் உழைத்து ஓடாய்த் தேய்ந்து கால் வயிற்றுக் கஞ்சியுடன் காலம் கழிக்கும் போது... பனக்காரன் வீட்டிலே பஞ்சணையில் மலர் பரப்பி படுத்துறங்கும் மக்கள் பன்னீரில் வாய்கழுவி பால் பழங்கள் உண்ணும் போது... கல்யாணச் சந்தையிலே விலைபொகாச் சரக்குகளாய் - ஒட்டைக் குடிசையிலே சீதனத்தால் சீரழிந்து உடலுருகி உளமழிந்து இளமையிலும் முதுமையாய் வாழ்ந்திருக்கும் கண்ணியரின் உருவ அடிச்சவடே - சீதனத்தால் வாழ்கின்ற செல்வச் சீமான்களின் கண்கவரும் நல்விருந்துக் காட்சிகளாய்த் தெரியும் !

— கல்வியூர் விஜயபாரதி

மல் போய்விட்டதே...” என்ற படி அவர்களைப் பார்த்தான். அவர்களது கணகள் கலங்கிப் போயிருப்பது தெரிந்தது. இன்னும் ஏதாவது ஆறுதல் கூற வேண்டும் போலிருந்தது.

“கவலையை விடுங்க... இப்பெல்லாம் மீன்பிடித் தொழிலை உற்சாகப்படுத்த அரசாங்கம் வங்கிகள் மூலம் கடன் கொடுக்கிறது... நீங்களும் முயற்சிக்கலாம்...”

‘அ தில கூட இனத்து வேஷம்... எம். பியின்

சிபார்சு இப்படியெல்லாம் பல ஊழல்கள் ஜயா...?

“உண்மைதான்... ஊழல்கள் நம்ம நாட்டில் மலிஞ்சூ போச்சு. அதுக்காகச் சோர்ந்து விடலா மா?... எதையும் எதிர்த்துப் போராடி எதிர் நீச்சலடித்து வாழ்க்கையில முன்னேற வேணும்... இப் போதெல்லாம் யாழ்ப்பான த்து இளைஞர்கள் அடக்கு முறையை எதிர்த்து ஆயுதம் ஏந்தத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.., நான் அப்படி உங்களைச் செய்யும்படி சொல்லவில்லை... ஆனால் அநீதிகளுக்கு எதிராகக் குரல் கொடுக்கத் தயங்கக் கூடாது... சரியான எதிரியை இனம் காணவேணும்... இன்னிக்குக் கூட நீங்கள் உங்கட சக தொழிலாளி ஒருத்தனைத் தாக்கிவிட்டு வந்திருக்கிறீர்கள்... விடுதலை இயக்கத்தைச் சேர்ந்த இரு பிரிவினர் தம மைத் தாமே மாறிமாறி சுட்

டுக் கொல்வது போல... உண்மையான குற்றவாளி சம்மட்டியார்... அதுகூடத் தவறு... இந்தச் சமூக அமைப்பு... புரையோடிப் போயிருக்கும் இந்த அமைப்பு மாறவேணும் மென்னு உங்களைப் போன்ற தொழிலாளர்களும் விவசாயிகளும் விழித்து ஏழவேண்டும்.” மூர்த்தி ஒரு குட்டிப் பிரசங்கமே செய்துவிட்டார்.

“என்ன மச்சான்? உபதேசம் தடல் புடலாயிருக்கு..” என்றபடியே பாஸ்கரனும் வந்து சேர்ந்தான்.

சிறிது நேரம் உரையாடிவிட்டு, அவர்களுக்கு வங்கிக்கடன் பெற வழிசெய்வதாகக் கூறினால் மூர்த்தி.

சாமித்தம்பியும் வீரசொக்கனும் போன பின்னர் பாஸ்கரனும் மூர்த்தியும் வழிமை போல உரையாடினார்கள்.

அன்று அவர்களது உரையாடவில் நிறையப் பிரயோசனம் இருந்தது.

“அதுசரி மச்சான்... எங்கட நாடு அபிவிருத்தியடைஞ்சு வருகிறது என்ற பரவலான கூற்றை நீ ஆதரிக்கிறோயா?” என்று கேட்டான் பாஸ்கரன்.

“ஏன் இல்லை...?... ரீவி உண்டு, ரின் மீன் உண்டு, வெளிநாட்டு அப்பிள் உண்டு.” என்று கிண்டலாக ஆரம்பித்தான் மூர்த்தி. “மகாவளி திசைதிருப்புத்திட்டம் வெற்றி கரமாகப் பூரணமாகி விட்டால் மாடமாளிகைகள், சொகுசான வாழ்வு எல்லாம் உண்டாகும் என்றார்கள். ஆனால் அது திசைதிரும்பிக் கொண்டிருக்கும்போதே எத்தனையோ பேர் மாடமாளிகைகள் கட்டி விட்டார்கள். பார்த்தாயா, எவ்வளவு வேகமான முன்னேற்றம் என்று...! ம்... நமது நாட்டில் இப்போது எல்லாமே இறக்குமதி தான்... பணம் உட்பட...,”

“சரி...சரி... சப்ஜெக்டை மாற்றுவோம்...?”

“எபவுட்... ரஜனி ஸ்ரீதேவி...”

“நோ... நோ... எபவுட்டு மை சுவிட் ஹாட் ரஞ்சினி” என்று குறும்பாகச் சிரித்தான். பாஸ்கரன்.

தானும் யாரையாவது காதலிக்க வேண்டும் போல ஒரு நப்பாசை தோன்றியது மூர்த்திக்கு. சந்திரகாந்தாவின் சுந்தரவதனம் மனத்திறையில் தோன்றியது.

“ம...” - நீண்ட ஒரு பெருமுச்சு!

— தொடரும் —

தாரகை

வேண்டுதல் !

தவிர்க்கமுடியாத மூலப் பொருட்களின் விலையேற்றத்தினால், ‘தாரகை’யின் விலையையும் சற்று அதிகரிக்கவேண்டியிருக்கிறது.

எனினும், நமது வாசகர்கள் - நன்பர்கள் - அபிமானிகள் இதனைப் பொருட்ட படுத்தாது தமது ஒத்துழைப்பை தொடர்ந்து நல்குவார்களென நம்புகிறோம்.

— ஆசிரியர்.

புதுக்கவிதை

- ஒரு கறிப்பு

விளம்பியன்

தமிழில் ‘புதுக்கவிதை’ என்ற பதம் இப்போது மிகவும் பரபரப்பாக அடிப்படை ஒரு சொல்லாகிவிட்டது. இந்தப் ‘புதுக்கவிதை’ கட்கு இன்றெல்லாம் வாசகார்கள் எத்தனை பேர் இருக்கிறார்களோ, அவர்களுக்குச் சற்றும் குறையாமல் புதுக்கவிதைக் கவிஞர்களும் இருப்பது இதற்குள் சிறப்பான அம்சமாகும். இது இன்றைய புதுக்கவிதை வளர்ச்சியின் ஆரோக்கியத்தைக் காட்ட உதவாவிட்டாலும், அதன் அவசியத்தைக் காட்டி நிற்கிறது. இந்தப் புதுக்கவிதைகள் பற்றி கருத்துகள் சொல்வதும் எழுதுவதும் சி. சு. செல்லப்பாவின் “எழுத்து” முதல் இன்றைய “தாரகை” வரை அடிக்கடி நடை பெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. இதுபற்றிய ஒரு தலைக் கருத்துகள், கிண்டல்கள், வசவுகள் எல்லாம் வெகு சாதாரணமாக இப்போது வெளியாகிக்கொண்டிருக்கின்றன. [ஒரு சில நல்ல விமர்சனங்களும் வராமலில்லை]. இவற்றில் பெரும்பாலானவை, பத்திரிகைகளின் கட்டங்களை நிரப்பவென்று வெளிவரும் நொடி, துணுக்கு போன்றவைகளே “புதுக்கவிதை” என்ற பதத்துக்குரிய கவிதைகள் என்று ‘விளங்கிக்கொண்டு’ எழுதப்படுவவையாகவே இருக்கின்றன. எனவேதான், இத்தகைய ஒரு நிலையில் புதுக்கவிதைபற்றிய குறிப்பொன்றை முன்வைக்கலாமென எனக்குத் தோன்றுகிறது.

பாரதி நோக்கில் புதுக்கவிதை :-

“சோதிமிகு நவகவிதை” என்று இந்தப் பதம் முதன்முதல் பாரதியால்தான் உச்சரிக் கப்பட்டது. ஆனால் பாரதியின் எண்ணத்தில் இதற்கான அர்த்தம் இன்றைய புதுக்கவிதையைப் புரிந்துகொண்டு சொல்லப்பட்ட ஒன்றை வெறுபட்டதால், அவன் தனது கவிதைகளை அப்படிக் குறிப்பிட்டிருக்கக்கூடும். மேலும், மரபுக்கவிதை என்பது புதுக்கவிதைக்கு எதிரான ஒரு ‘கவிதை அமைப்பாகவும் கருதப்பட்டு வருகிறது. அத்தோடு இந்த “மரபு” என்பதன் அர்த்தங்கள் யாப்பிலக்கணத்தினால் சொல்லப்பட்ட முறையில் எழுதப்படுவதே என்ற ஒரு குறுகிய எண்ணமும் பலரிடம் நிலவுகிறது. ஆனால் எது எப்படி இருந்த போதும், நாம் இங்கு கவனிக்கப்போகும் புதுக்கவிதை, அதாவது இன்றைய புதுக்கவிதை ‘மரபி’னை மீறிய ஒன்றாக இருக்கவேண்டுமென்றே, அல்லது அப்படி மீறி இருப்பதால் அது புதுக்கவிதை என்றே ஒரு வாய்ப்பாட்டைப் போட்டுக் கொண்டு சொல்லப்படுவதல்ல. மாறாக பாரதி கவிதைகள் தோன்றியது எப்படி ஒரு வரலாற்றினடியான தேவையாக இருந்ததோ அதேபோல இதுவும் ஒரு வரலாற்று வளர்ச்சியின் போக்கில் தவிர்க்க முடியாது ஏற்பட்ட உருமாற்றமே என்பதே. இதைப் ‘புதுக்கவிதை’ என்று சொல்ல விரும்பாவிட்டால் வேறொரு பேரைச் சொல்லிக் கொள்ள வேண்டும். தமிழில் பெயருக்கா பஞ்சம்?

நல்ல. அவன் தனது கவிதைகளையே புதுக்கவிதை என நம்பினான். உருவும், உள்ளடக்கம் இரண்டாலும் மரபுக்கவிதையினின்றும் வேறுபட்டதால், அவன் தனது கவிதைகளை அப்படிக் குறிப்பிட்டிருக்கக்கூடும். மேலும், மரபுக்கவிதை என்பது புதுக்கவிதைக்கு எதிரான ஒரு ‘கவிதை அமைப்பாகவும் கருதப்பட்டு வருகிறது. அத்தோடு இந்த “மரபு” என்பதன் அர்த்தங்கள் யாப்பிலக்கணத்தினால் சொல்லப்பட்ட முறையில் எழுதப்படுவதே என்ற ஒரு குறுகிய எண்ணமும் பலரிடம் நிலவுகிறது. ஆனால் எது எப்படி இருந்த போதும், நாம் இங்கு கவனிக்கப்போகும் புதுக்கவிதை, அதாவது இன்றைய புதுக்கவிதை ‘மரபி’னை மீறிய ஒன்றாக இருக்கவேண்டுமென்றே, அல்லது அப்படி மீறி இருப்பதால் அது புதுக்கவிதை என்றே ஒரு வாய்ப்பாட்டைப் போட்டுக் கொண்டு சொல்லப்படுவதல்ல. மாறாக பாரதி கவிதைகள் தோன்றியது எப்படி ஒரு வரலாற்றினடியான தேவையாக இருந்ததோ அதேபோல இதுவும் ஒரு வரலாற்று வளர்ச்சியின் போக்கில் தவிர்க்க முடியாது ஏற்பட்ட உருமாற்றமே என்பதே. இதைப் ‘புதுக்கவிதை’ என்று சொல்ல விரும்பாவிட்டால் வேறொரு பேரைச் சொல்லிக் கொள்ள வேண்டும். தமிழில் பெயருக்கா பஞ்சம்?

அறிஞர் நோக்கில் புதுக்கவிதை

வரலாற்றுப் போக்கில் விஞ்ஞான பூர்வமாக கலை இலக்கிய விமர்சனங்களை முன் வைத்த விமர்சகர் க. கைலாசபதி அவர்கள்

“எத்தனை உயர்ந்தும்...”

வின்னைப் பகுத்தறியும்
விந்தைகளைக் கண்டறிந்தார்
என்னையக் களம்மைக்கப்
புவியதைப் பிழிந்தெடுத்தார்
கண்ணையகற்றி வேறேர்
கண்ணைப் பொருத்தலுற்றூர்
மண்ணில் ஏழைபசி தீர்ப்பதற்கோர்
வழிதனைக் கண்டாரில்லை...?

— “நற்பிடியுனை பள்ளி”

கூட புதுக்கவிதையின் இந்த வரவைப் புரிந்து கொண்டு தெளிவான கருத்தை முன்வைக்காதது ஆச்சரியமே. ஆங்காங்கே இவரால் முன்வைக்கப்பட்ட கருத்துக்களின்படி ‘புதுக்கவிதை’ என்ற அம்சம் இவரைக் கவரவில்லை என்றே தெரிகிறது. ‘கவிதை நயம்’ என்ற இவரும் முருகையனும் சேர்ந்து எழுதிய நூலில் ‘‘கவிதைக்கு ஒலி நயமும் அதன் வெளிப்படையான யாப்பமைதியும் இன்றியமையாதன்’’ என்று கூறி இப்பண்புகள் இல்லாததால் புதுக்கவிதைகளை இவர் நிராகரிக்கிறார். (ஆனால் இவரே தனிர்க்கமுடியாமல், புதுக்கவிதைகளை பின்பு விமர்சனம் செய்ததும் இங்கு குறிப்பிடப்பட்டு வேண்டும்). புதுக்கவிதைபற்றிச் சொல்வந்த திரு. க. சிவ சேகரம், ‘இன்று தமிழில் புதுக்கவிதை என்னும் பெயரில் உள்ளது ஒரு பொட்டல் தல். அதன்கீழ் எண்ணைப் படிவங்கள் உண்டு என்று உரிமை கொண்டாடி மண்டையை உடைக்க வேண்டியதில்லை. அங்கு எண்ணையும் இல்லை - தண்ணீரும் இல்லை’’ என்கிறார் நையாண்டியாக (அலை-14). தாரகை ஜூலை 82இல் வூடுகோவை வரதராசன் எழுதுகையில் ‘வார்த்தை களை விறகு முறிக்குமாப்போல் அளவளவாக முறித்து ஒன்றன்பின்மென்றாக எழுதிவிடுவது தான் கவிதையா? அல்லது முதல் வரியை முன்னேயும் அடுத்த வரியைப் பின்னேயுமாக நாலுவரி எழுதிவிட்டு திரும்ப அடுத்த பந்தியில் எழுதுவதா கவிதை?’’ என்று எழுதுகிறார். இப்படிப் பல உதாரணங்களைக் காட்டலாம். ஆக, இவர்கள் புதுக்கவிதைபற்றிக் கொண்டுள்ள கருத்துகளுடையது தெரிவது என்ன வென்றால், ‘இதன் வரவு ஏதோ திடீரென ஆகாயத்திலிருந்து தமிழிலக்கியத்தை மாகச படுத்தவென்று குதித்துவிட்ட ஒரு சிசயம்’ என்பதுதான். ஆனால் உண்மை என்னவோ வேறுவிதமாகத்தான் இருக்கிறது.

அமைதியாக புதுக்கவிதை என்று சொல் வைப்படும் இலக்கிய வடிவத்தை, அதன் வரலாற்று ரீதியான குணம்சங்களை வரலாற்றுக் கண்ணேட்டத்துடன் நோக்கும் தன்மையற்ற சமகால வரலாற்றுப் பிரக்ஞங்குயின்மையையே மேற்படி கருத்துக்கள் காட்டுகின்றன. இருந்த போதும், புதுக்கவிதை என்னவோ தன் போக்கில் வளர்ந்துகொண்டு செல்வதையே நாம் நிதர்சனமாகக் காணகிறோம். பாரதி யின் ‘நவகவிதை’களைச் சாடிய பண்டிதர்களை இவர்

சீருங்கள் : “ஏன்?... அவர் ரேட்டு மதிலை உடைச்சுப்போட்டு கதியால் வேலி போடுகின்றார்....?”

மற்றவர் : “தேர்தல் நெருங்கிவிட்டதல்லவா யாராவது மதிலில் சுலோகம் எழுதி விடுவார்களோ என்ற பயம்”.

— ரவிதாஸ், கண்டிக்குளி.

கள் ஞாபகமுடினாலும், பாரதிக்குப் பின் அவன் வழியில் ‘கவிதை’ எழுதியவர்களில் பலர் இன்று இருந்த இடந்தெரியாமல் போய் விட்டதைப் பார்த்தாவது இந்தப் போலிகளைப் பற்றி இவர்கள் அக்கறைப்படாமல் இருக்கலாமே என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது. [போலிகள் மட்டும்தான் இவர்கள் கண்களிற் படுமோ? அல்லது போலிக்கும் அசலுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டை அறிந்துகொள்ள முடியாமல் நிதானமாகவே தொன்றும் பிரச்சினை தான் இவர்களை இப்படிப் பிரலாபிக்க வைக்கிறதோ... இல்லாவிட்டால் அசல் எது போலி எது என்று கண்ணேடித் துண்டுகளைக் கிளறிப்பார்த்து ‘மாணிக்கங்களை’க் கண்டெட்டுக்க எதற்காகச் சிரயப்படவேண்டும்? எல்லாமே மாணிக் கங்களைக் காணப்படுகிறதோ தெரியவில்லை].

காலத்தின் தேவைக்கேற்ற

ஊடகம் :-

மனிதன் எப்படிச் சமுதாயத்தினின்றும் பிரிக்கமுடியாதபடி அதன் குண இயல்புகளைக் கொண்ட ஒரு அங்கமாக இருக்கிறுமே, அது போலவே கலை இலக்கியப் படைப்புகளும் சமுதாயத்தினின்றும் வேறுபடுத்தமுடியாதவை. எனவே கலை இலக்கிய வடிவங்களும் தவிர்க்க முடியாதபடி மாறிக்கொண்டே இருக்கும். இந்தப் போக்கைப் புரிந்துகொள்ளாத, அல்லது புரிந்துகொள்ள மறுக்கிற கலைகள் தன்னை சமுதாயத்தினின்றும் துண்டிக்க முயல்கிறன். இதனால் அவனது படைப்புகளும் அவனையாக யாமலே அப்படிப்பட்டவையாகி மதிப்பிழுந்து

போகின்றன. சமுதாய வளர்ச்சியில் காவியம் என்ற இலக்கிய வடிவம் சிதைந்து, நாவல் என்ற புது வடிவம் தோன்றியது. இதைச் சரியாகக் கவனித்து விமர்சகர் க. கைலாசபதி எழுதுகிறார் : “நிலப்பிரபுத்துவ சமுதாய அமைப்பு மாறும் காலகட்டத்தில் அதனின்று முதித்த கருத்துப்படிவங்களும், கோட்டாடு கரும் மாறுகின்றன. காவியத்தின் நிலை குலை விற்கு இதுவே காரணம்” என்று (தமிழ் நாவல் இலக்கியம்). எனவேதான் தற்காலத் தில் ‘காவியம்’ என நினைத்துப் பாடப்பட்டவைகள் ஒன்றில் காவியத்துக்கேயுரிய தன்மைகளை இழந்தோ, அன்றி தரங்குன்றியோ காணப்பட்டன. அதற்கான காலமல்லாத ஒரு காலத்தில் தோன்றும் குலை வடிவம் எப்படிச் சீரழிந்து போய்விடும் என்பதற்கு, காரைசெ. சுந்தரம்பிள்ளையின் ‘சங்கிலியத்தை’ நல்ல தொரு உதாரணமாக சொல்லலாம். இதில் கம்பனின் ஆட்சியையே – இன்னும் சரியாகச் சொன்னால் கம்பனின் செய்யுள்களின் மறு வடிவமாகவே இதிலுள்ள செய்யுள்கள் இருப்பதையே - காணப்பது ஒன்றும் சாதாரண விசயம் அல்ல; மாருக, நேரடிப் பரிச்சயம் அற்ற கால நிகழ்வை, தற்காலக் குலை வடிவமல்லாத ஒரு வடிவில் தரமுயன்றதால் ஏற்பட்ட அபத்தமே இது. இந்தக் குலை இலக்கிய வடிவங்களின் இயக்கப் போக்கை மறுதலிப்பதை ‘வரலாற்றுக் குருட்டுத்தன்மை’ என்று சொல்வதே பொருத்தமானது.

“நிலமானிய சமூக அமைப்பு உடைந்து, இதன் முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பு உருவாகி வளர்ந்தபோது, தமிழில் இருந்த காவியம், புராணம் பலவகைப் பிரபந்தங்கள் ஆகியன வழக்கிற ந்தன. நாவல், சிறுகதை போன்ற இலக்கிய வடிவங்கள் உருமாற்றம் பெற்றன” என்கிறார் எம். ஏ. நுஃமான் (மல்லிகை - மே 75). இப்படி உருமாற்றம் பெற்றதே பாரதியின் கவிதைகள். சங்ககாலக் கவிதைகளினின்றும் - அவற்றின் உருவ உள்ளடக்கத்தினின்றும் - காலத்துக்குக் காலம் மாறிமாறி பாரதி காலத்தில் ‘மரபு’ உடைக்கப்பட்ட ஒன்றுக் குத்து பரிணமித்தது. இதனால் தான் அது ‘நவகவிதை’ என அவனால் கூறப்பட்டது என்றோம். இனி இதிலிருந்து புதுக் கவிதைக்கான உருமாற்றம் நிகழ்ந்தமையை அவதானிப்போம்.

[தொடரும்]

புத்தகம்

— ‘கணன்’

ராகமினசக்கும் பூபாளம்

சமுத்து இலக்கியப் பரப்பில் நறுங்களி மலர்களோடு முகையவிழ் த்த ‘பூபாளம்’ இரண்டாவது இதழ் பொலிவாகவே மலர்ந்துள்ளது. பல நம்பிக்கை நட்சத்திரங்களைப் ‘பூபாளம்’ இனங்காட்டியுள்ளது. வெறுமனைகளிதைகளோடு நின்றுவிடாது, வேண்டிய பல இலக்கியத் தகவல்களுடன், பாதுகாத்துவைக்கவேண்டிய ஒரு பொக்கிஷமாகவே மிளிரவு மனதுக்கு நிறைவு தருகிறது.

‘வகவம்’ சிறப்பு மலராக வெளிவந்திருக்கும் இந்தக் காலாண்டுக் கவிதையிதழ், இடையில் நின்றுவிடாது இனிதே தொடரவாழ்த்துகிறோம். நல்லிலக்கியத்தை விரும்பும் வாசகர்களுக்கு இஃதோர் நல்விருந்து.

முகவரி : இல. 730, நீர்கொழும்பு வீதி, மத்துமகல, ராகமை. விலை - ரூபா 5/-

கூவுமிளம் கோகிலம்

நீண்ட இடைவெளியின்பின் ‘கோகிலம்’ கவிதை இதழ் மீண்டும் வெளிவந்துள்ளது. ஒலுவில் அமுதன், எம். எம். சிவசுப்பிரமணியம், தம்பிலுவில் ஜெகா, த. வெ. ராதா, எம்ஸியே. பரீத், மா. சந்திரலேகா, ராம்ஜீ-உலகநாதன், தர்மினி செல்லத்துரை, பரந்தன் கலைப்புஷ்பா, எம்ஸிஎம். சங்கர் ஆகியோரின் கவிதைகள் இடம்பெற்றிருக்கின்றன.

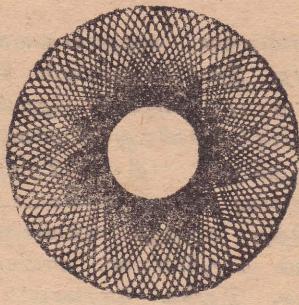
முயன்றுள் மாதமொரு இதழாவது வெளியிடலாம். கவிதையின் ஒவ்வொரடியிலும் ஆசிரியர் கவனம் செலுத்தவேண்டும். உவமையென நினைத்துக்கொண்டு, பூச்சியைப் பறவையாக்கும் விந்தையை (பணிப்பெண்கள்) என்ன வென்பது?

விலை குறிக்கப்படாத இந்தக் கவிதையேட்டின் முகவரி :

Editor, “KOHILAM”,
D. T. C.,
Chadayanthalawa.

நீலத்திலும் ஒரு வானம்

தாமரைச்செல்வி

இரண்டு நாட்களாய்
ஒரே உற்சாகமாய் இருந்தாள்
ரூபா.

இரண்டு நாட்களின் முன்னால் சித்தப்பா வந்து—“ரூபா! உனக்கு எங்களினர் ஆயிலி வேயே ஒரு வேலை எடுத்துத் தரலாம். ஏற்பாடு செய்திருக்கிறன்” என்றார்.

அவனுக்கு சந்தோஷத்தில் அடுத்த வார்த்தை பேச்தெரியவில்லை.

‘என்ன பேசாமல் நிற்கிறுய்?’

‘சித்தப்பா உண்மையாலா? எனக்கு வேலையா?’

‘நீ ஷோர்ட் ஹாண்ட் டைப்பிங் படிச்சிருந்தால் டைப்பிஸ்டாய் போட்டிருக்கலாம். இப்ப கிளாக்காய்த் தான் எடுக்கிறம். ஆனாலும் நீ டைப்பிங் படிக்கவேணும்’

அவள் சித்தப்பா சொல்வதை ஆர்வமாய்க் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

‘உனக்கு கரைச்சல் இல்லை. என்றை அண்ணவின்றை மகள் எண்டதால் சுகமாய் வேலை கிடைச்சிட்டுது. அதுக்கும் எத்தனை பேர் போட்டி. நான் உனக்குத் தான் வேலை தர வேணும் என்டு சொல்லியிட்டன். அதால் ஒருதரும் எதிர்த்

துக் கதைக்கேலை. போர்ட் ஆமோதிச்சிட்டுது. சும்மாவா, நான் எக்கவண்டனைய் இந்த ஆயிலிலேயே எத்தினை வருஷம் இருக்கிறேன். என்றை சொல்லுக்கு அடுத்த சொல்லு ஏது? நீயும் படிச்சு முடிக்கட்டும் எண்டுதான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனேன். சரி நீ வாற புதன்கிழமை எங்கடை ஆயிலாக்கு வா. என்ன.... மறந்துபோனன். சாறி உடுத்துக்கொண்டு வா. பிறகு உந்தச் சட்டையெல்லாம் போட்டுக்கொண்டு வந்திடாதை என்ன !

அவர் சிரித்துக்கொண்டே சொல்லி விட்டுப் போயிருந்தார்.

அவனுக்கு வானத்தில் பறக்கின்ற சந்தோஷம்.

தெரு வில் காலையின் வேலைக்குச் செல்லும் பெண்களை கண்களை அகல விரித்துப் பார்க்கும் அவள் இனி அவர்களில் ஒரு வளாய் நானுக்கொரு சாறி உடுத்து, குடைபிடித்து கைப்பை தோளில் தொங்க, தொடரும் வாவிப்பர்களை அலட்சியமாய்ப் பார்த்துக்கொண்டே வேலைக்குப் போய்வரப் போகிறார்.

அம் மாவுக்கு அவளை வேலைக்கு அனுப்புவதில் வீருப்

பம் இல்லை. அவள் வேலை பார்த்துத்தான்வாழவேண்டும் என்ற கட்டாயமும் இல்லை.

அப்பா கொழும்பில் ஒரு நிறுவனத்தின் நிர்வாக அதிகாரியாய் இருக்கிறார். மாதாமாதம் நாலாயிரத்துக்கு மேல் வருமானம். பெரியன்னை அமெரிக்காவில் டாக்டராய் இருக்கிறான். சின்னன்னை கொழும்பில் எஞ்சினியராய் இருக்கிறான். தேவன்னை யாழ் கம்பளில் பி. எஸ்ரி கடைசி வருஷம் படிக்கிறான். மூன்று அண்ணைக்கு சுனின் செல்லத் தங்கை அவள்.

வீடு முழுக்க வெளிநாட்டுப் பொருட்களின் வாசனை தான். நிலத்தில் விரித்த பட்டுக் கம்பளத்திலிருந்து அத்தனையும் விலைமதிப்பில்லாத அலங்காரப் பொருட்கள்.

இத்தனை வசதிகள் இருந்தும் அவனுக்கு வேலை பார்க்க வேண்டும் என்பது தணியாத ஆசையாக இருந்தது.

அண்ணைக்கள் மாதிரிப் படிப்பில் கெட்டித்தனம் அவளிடம் இருக்கவில்லை. அட்வான்ஸ் வெவல் இரண்டு தரம் எடுத்தும் தலல் ரிசல்ற் வரவில்லை. சலித்துப் போய் அடுத்த தடவை எடுக்கவில்லை.

போன மாசம் சித்தப்பா யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்திருந்தபொதுதான் தனக்கு ஒரு வேலை எடுத்துத் தரும்படி கேட்டிருந்தான்.

பார்க்கலாம் என்று சொல்லிவிட்டுப் போயிருந்தவர் அடுத்த மாதமே வந்து வேலைக்கு வா என்றால் -

அவளால் நம்பமுடியாத சந்தோஷம்.

‘நீ இப்ப என்னத்துக்கு வேலைக்குப் போறுய?’

அம்மா கொஞ்சம் ஆதங்கத்தோடு கேட்டாள்.

‘எனக்கு பொழுதுபோக வேண்டாமா?’

‘பெர்முது போக இங்க வழி இல்லையே. ரேடியோ ஆர் கேட்கிறது. டி.வி. ஆர் பார்க்கிறது. எத்தினை வசதி இருக்கு. நீஉழைச்சு இனி எந்த வசதி யைத் தேடப்போறுய?’

‘போம்மா’.

அவள் சின்னங்கினான்.

‘நான் வேலைக்குப் போறது அப்பாவுக்குப் பிடிக்கும். நீ ஏன் தடுக்கிறோய். பிளீஸ் ஓம் எண்டு சொல்லு’.

குழந்தைபோல அம்மாவின் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டாள்.

அம்மாவின் கழுத்தருகில் முகத்தை வைத்துக்கொண்டு - “என்றை அம்மா இல்லையா - நான் வேலைக்குப் போக வேணும். ஒமெண்டு சொல்லு” என்றாள்.

‘சரி. வீடு. என்னவோ செய். நீயும் அங்க போயிட்டால் இங்க நானும் தேவும் தானே. வீடு வெறிச்சென்று போயிடும். அதுதான் எனக்

குப் பிடிக்கேலை’ என்றால் மெல்லிய குரலில்.

அவள் வேலைக்குப் போஞ்சல் சித்தப்பாவுடன் குவார்ட்டனில் இருக்கலாம். சித்திகவனித்துக்கொள்வாள் தான். என்றாலும் பதினெட்டு வயதுப் பெண்ணை அந்த ஊருக்கு அனுப்புவது கவலைக்குரிய விஷயமாய் இருந்தது.

நாகரிகம் என்றுமில்லாத பட்டிக்காடு என்றுமில்லாத இரண்டும் கெட்டான் ஊர்.

இந்த யாழ்ப்பாணத்தில் கிழமைக்கொரு படம் பார்த்து ஒயாமல் டி.வி. பார்த்துத் தோழிகளின் வீடுகளுக்குப் போய்வந்து திரிந்தவள் அங்கே போய் என்ன செய்யப்போகிறானா?

‘சரி என்னவோ செய். பிறகு அது சரியில்லை இது சரியில்லை, வேலை பிடிக்கேலை எண்டு வந்து நிற்காதை. சித்தப்பா வருத்தப்படுவார்’.

‘நான் வேலை வேண்டாம் எண்டு சொல்லுவனே’

செல்லாக் கார்

கூனிய வண்ணம்
கூப்பிய கரங்களுடன்,
கோயிலிலுள்ள
தங்க விக்கிரகங்களைத்
தரிசிக்க நுழைந்தவளே...
தடுத்து நிறுத்திய
தங்க மோதிரக்கரம்
சொன்னது -
‘நீ பிச்சைக்காரன்
உள்ளே
போகமுடியாது !’

— நற்பிடிமுனை பள்ளி

‘போகாதை எண்டால் கேட்கமாட்டாய். என்னவோ இந்த சம்பளம் வந்துதான் நிறையிற மாதிரி’.

அம்மாவின் முன்முனுப் பையே சம்மதமாய் எடுத்துக் கொண்டு சந்தோஷத்தில் ஒரு தடவை கூழ்ந்தான்.

‘என்னட்ட சாறி இல்லை. சித்தப்பா சாறி கட்டிவரச் சொன்னவர். பத்துச் சிலையெண்டாலும் வாங்கவேணும். காசு தாம்மா. இப்பவே போய் வாங்குவம். பிளவுள் அண்டர் ஸ்கேட் எல்லாம் தைக்க வேணும். இரண்டாயிரம் காலைத் தோழிகளின் வீடுகளுக்குப் போய்வந்து திரிந்தவள் அங்கே போய் என்ன செய்யப்போகிறானா ?’

அம்மா என்னைக் கொடுத்த புது நோட்டுக்களைக் கைப் பைக்குள் வைத்தாள்.

‘நான் ஷானியைக் கூட்டிக்கொண்டு போறன்’.

பக்கத்து வீட்டு ஷாலி படிக்கும்போதிருந்தே உயிர்தோழி.

‘ஷாலி எனக்கு வேலை கிடைச்சிருக்கு. வர்ற வெளி ஸ்டே போறன்’.

‘ஶியலி? நானும் ட்ரைபன்றேன். பாங்கில கிடைக்கும்போல இருக்கு. டடி பதினையாயிரம் கட்டியிருக்கிறோர்’

‘இது சித்தப்பாவால வந்த வேலை. அதால பொனே ஷன் கட்டேலை. சரி வர்றியா ஷாப்பிங் போய்வரலாம்’.

இருவருமாய் புறப்பட்டார்கள்.

‘எவ்வளவு சம்பளம் வரும்? கிட்டத்தட்ட அறுநாறு வருமா? ஒவ்வொரு மாதமும்

ஒவ்வொரு சாறி எடுக்கலாம். டி ஸ் கோ தோடு செய்ய வேணும். நானே உழைச்சு வாங்கி னுல் சந்தோஷம் தானே'.

இருவருமாய் ஒவ்வொரு கடையாய் ஏறி இறங்கினார்கள்.

கை நிறைந்த பார்சல்க் கோடு திரும்பியபோது இருள் கவிந்துகொண்டிருந்தது.

வழக்கமாய் பிளவுஸ் தைக் கும் பெண்ணிடம் தைக்கத் துணிகளைக் கொடுத்துவிட்டு அவள் வேறு ஆயத்தங்களைச் செய்தாள்!

“அம்மா! பார் இந்த ஸாண்டில்ஸ் தொண்ணாறு ரூபாயாம். அதிக விலைதான் என்றாலும் எனக்கு நல்லாப் பிடிச்சிட்டுது”.

“நல்ல பிங்க் கலரில் கியூ டெக்ஸ் கிடைக்கேலை. இந்தக் கலர் பரவாயில்லையா பாரேன்”

“அம்மா பெரியன் னை கொண்டுவந்த வெதர் பாக்கை தரியா. ட்ரெஸ்களை அதுக் குள்ள கொண்டுபோய் வச்சிருக்கிறன்”.

“என்றை முதல் சம்பளத் தில உங்கள் எல்லாருக்கும் ஒவ்வொன்று வாங்கி பிரசண்ட் பண்ணப்போறன்”.

“என்னவோ செய். ஒரு வேலைக்குப் போக இந்தப் பாடு படுறியே”.

அம்மா அலுத்துக்கொண்டாள்.

அடுத்தநாள் மாலை தனது தோழிகளுக்கு சின்ன பார்ட்டி வைத்தாள். கேக்கும் பிஸ்கட் டும் ஜஸ்கிரீமாக மணத்து. அம்மாவை விரட்டி விரட்டிச் சிறப்பாகச் செய்ய வைத்து விட்டாள்.

பாட்டும் சிரிப்பு மாய் இருந்த தோழிகள் விடை பெற்றுப் போனபிறகும் அவளால் கண்களை மூடமுடிய வில்லை:

ஒவ்வொன்றுய் பார்த்துப் பார்த்து எடுத்துவைத்தாள்.

“ஞபா! காலை மேதேவன்னைவை கூட்டிப் போ. புது இடம். தனிய போக மாட்டாய்”.

அம்மா! சொன்னாள்.

தேவனுக்கு எரிச்சலாய் வந்தது.

“நாளைக்கு எனக்கு வெக்சர் இருக்கு. கட்பண்ண முடியாது”.

“அப்ப நான், ஆரோடு போறது?”

“வேலை பார்க்க வெளிக் கிடையு. பிறகு உனக்கு ஏன் துறை?”

“இது முதல் நாள். நீ கட்டாயம் வரவேணும். வெக்சரை கட்பண்ணத் தெரிய ஆள் நீ. கமலஹாசன் படமென்றால் முதல் நாள் வெக்சரை கட்பண்ணியிட்டு போய் பாத்திடுவாய்”.

“சரி சரி. நீ விடு. தேவி! பிறகு ரியூட்ஸ் வாங்கி படிக்கலாம். நாளைக்கு கூட்டிப்போய் சித்தப்பாட்ட விட்டுட்டு வா”.

அம்மா சொன்னபோது தேவன் முனு முனு ததுக்கொண்டு தலையாட்டினான்.

மறுநாள் அதிகாலை நாலு மணிக்கு அம்மா எழுந்து சமைக்க ஆரம்பித்துவிட்டாள். அவள் எழுந்து ஷவரில் முழுகி மின் விசிறி யில் தலையைக் கோதி காயவைத்தாள்.

மாறும் நாள் என்றே?

இரவும் பகலும்
இங்கே எவர்க்கோ
எந்தையும் தாயும்
எருதாக உழைத்தார்கள்;
ஏணியாயிருந்தார்கள்!
இருந்தும்...

கந்தல் துணிகள்
கால்வயிறு காட்சிகள்
நொந்த மனங்கள்
நாருண்டுகளுடன்
தொடர்கின்றனவே!
சாகாவரம்பெற்ற
சந்தனப்பரம்பரை...
ஓயா உழைப்பினால்
உருமாறிய கோலங்கள்..
தியாகத்தழும்புகளில்
தேசத்தின் எழுச்சிகள்...
எத்தனை? எத்தனை?...

இரும்புகளும் இளகிவிடும்
இங்கிவர் துயர்கண்டு
எறும்புகளின் வழியிலே
இரவினிலும் பணி

தொடர்வார் என்ன பயன்...?
வற்றிய மூலைகளுடன்
தாய்சேய் போராட்டம்!
பட்டினிப் போர்க்களத்தில்
படுகொலைகள் ஏராளம்!

ஜயகோ...!
அரசியல் கூத்துக்கும்
இவர்களா மேடைகள்!
துறவற புருஷர்கள்
தொடுத்திடும் அம்புகட்டு
மறத்தமிழ் மலைமாந்தர்
மாளும் நிலை மாறிடுமோ?

— நா. ஜெயபாலன்

பிங்க் கலர் அமெரிக்கன் ஜார்ஜுற்றை எடுத்து உடுக்க அம்மா வந்து திருத்தி உடுத்தி விட்டாள்.

“சிலைகூட வடிவாய் உடுக்கத் தெரியாது”.

“அங்க சித்தி உடுத்து விடுவாதானே”.

ஆறு மணி க்கு குட்கே சுடன் தேவன் முன்னால் நடக்க சந்தோஷம் பொங்குகின்ற மனதுடன் தோளில் தொங்கும் கைப்பையுடன் அம்மா வுக்குக் கையசைத்து விட்டு அவனும் நடந்தாள்.

பஸ் ஏறிப்போய் சித்தப் பாளின் ஆபி ஸி ஸி இறங்க ஒன்பது மணியாகிவிட்டது.

எதிரே நீள அகலமான கட்டடம். நீள நீள கண்ணடி ஜன்னல்கள். ஒழுங்காய் வளர்ந்திருந்த குளிர்மையான குரோட்டன்கள். நடந்து உள்ளே பேர்க சித்தப்பாவே எதிரே வந்துவிட்டார்.

அவவளவில் தேவன் சித்தியைப் பார்க்க என்று சற்று தள்ளியிருந்த குவாட்டஸாக்கு போய்விட்டான்.

உள்ளே பார்த்த சூபா வுக்கு பிரமிப்பாய் இருந்தது.

ஆழுங்காய் போடப்பட்டிருந்த மேஜைகளில் ஆண்களும் பெண்களுமாய்....

இதில் ஒரு மேஜை எனக் கண்றும் இருக்குமா?

ஆருவர் : “என்ன முதலாளி? புதுசா இரண்டு வகை அரிசி இறக்குமதி செய்திருக்காமே...?”

முதலாளி : “ஓமோம்! ஒன்று அறுகரிசி, மற்றது வாய்க்களிசிள்ளு...”

சித்தப்பா அவளைக் கூடிப்போய் திலகாவின் மேஜை யருகில் ஒரு நாற்காவியைப் போட்டு அமரச்செய்தார்.

திலகா அவர்களுக்கு தூரத்து உறவு. ஏற்கனவே நல்ல பழக்கம்.

“ஹலோ திலகா!”

“வா ரூபா! நீ இங்க வந்ததில் சந்தோஷம்”.

சிரித்து வரவேற்றாள்.

“ரூபா! கொஞ்சம் இங்கேயே இருந்துகொள். பிறகு நான் கூப்பிட உள்ள வரலாம்”

சித்தப்பா இப்படிச் சொல்லிவிட்டுப் போனது அவருக்குக் குழப்பத்தைத் தந்தது. அவர் வலது பக்கம் இருந்தது வைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே போனார்.

அவள் சுற்றிலும் பார்த்தாள். வேலை மும்முரமாய் நடந்துகொண்டிருந்தது. ஒன்றிரண்டு பேக்கூக் குரல்கள்... அங்கும் இங்கும் நடக்கும் சப்பாத்தின் மெல்லிய சத்தம்... செருப்பின் கீர்ச் ஒலிகள்... காற்றினில் பவுடரின் கல்வையான வாசனை...

அந்த இடம் அந்த சூழ்நிலை எல்லாமே அவனுக்குப் பிடித்துவிட்டது.

அம்மாவிடம் போய் சொல்லவேணும். நீ தினைக் கிறமாதிரி இது இரண்டும்

கெட்டான் ஊரில்லை. நல்ல நாகரிகமான இடம்தான். அவளது உற்சாகமான பார்வை ஒரு பெண்ணின்மீது நிலைத்த போது அவளின் உற்சாகக் குமிழிகளில் ஒன்று பட்டென்று உடைந்தது.

சித்தப்பா நுழைந்த கதவு ஓரம் அந்த சூழ்நிலைக்குப் பொருந்தாத வள்ளுமாதிரி எளிமையாய் ஒரு பெண் நின்று கொண்டிருந்தாள். இருப்பது வயது மதிக்கலாமா? அந்த வயதின் இளமையை மதிப்பிட முடியாமல் கவலையும் சோர் வும் முகத்தில் கலந்திருந்தது. தலையை இறுக வாரி பின்னி யிருந்தாள். பவுடர் கூட போட்டானோ என்ன வோ முகம் வெறுமையாய் கண்ணீர்த் தன்மையுடன் விழிகள் சோர நின்றான். சாதாரண நைலக்ஸ் சேலை... காவில் பாட்டா செருப்பு. கையில் நீள கொப்பி. கழுத்து கைகளில் எந்த ஆபரணமுமில்லாமல் காதில் மட்டும் ஒற்றைக்கல் தோடு....

எந்த நேரமும் அழுதுவிடுவேன் என்ற நிலையில் ஏக்கத் தோடும் கவலையோடும் அறையையும் அந்த ஹாலையும் இடை இடையே ரூபாவையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

ரூபாவுக்கு ஒரு கணம் மனதை எதுவோ அழுத்தியது.

திலகா மும்முரமாய் ஏதோ எழுதிக்கொண்டிருந்தாள்.

“சித்தப்பா ஏதாவது முக்கிய அலுவலாய் இருக்கிறாரா திலகா?”

“ஓம்போல இருக்கு”.

“ஏன் ஏதாவது பிரச்சனையா?”

அவள் மெல்லிய குரலில் கேட்டாள்.

சட்டென்று நிமிர்ந்த திலகா “ஏன் கேட்கிறோய்” என்றாள்.

“அந்தப் பெண் ஆர்? இப்ப நான் வந்திருக்கிற வேலைக்குத்தான் அவனும் வந்திருக்கிறாரா?”

“இல்லை” என்று தலையாட்டினால் திலகா.

ரூபாவுக்குக் கொஞ்சம் நிம்மதியாய் இருந்தது.

“அப்ப ஏன் அங்க நிற்குது. இங்க வேர்க் பண்ற கேரளா?”

திலகா மெளன மாய் என்ன பதில் சொல்வது என்ற தவிப்பில் இருந்தாள். அதைப் புரிந்துகொண்ட ரூபர் –

“பிள்ளை திலகா. உண்மையைச் சொல்லுங்கோ. என்ன விஷயம். அந்த கேரள் ஏன் நிற்குது. சொல்லுங்கோ”.

“அந்தப் பிள்ளை ஜானு ஆறு மாசமாய் இங்கைதான் வேலை செய்துகொண்டு வந்தது. பாவம் தகப்பன் இல்லை. ஏழெட்டுப் பிள்ளைகளுக்கு முத்த பிள்ளை. சரியான கஷ்டம். தங்களுக்குத் தெரிஞ்ச வையைக் கொண்டு வந்து சேர்க்கிற இந்த ஆபிலி வெண்மையான திறமைக்காக வேலை கிடைச்சுவந்த பிள்ளை”.

“அது சரி. இப்ப என்ன நடந்தது:”

“மிஸ்டர் சோமசேகரம்... அதுதான் உம்மடைசித்தப்பா இப்ப அந்தப் பிள்ளையைவிட்டு நிற்கச் சொல் விப்போட்டார். காலைவலா வந்த பிள்ளை ஆறு மாசமாச்ச நில் என்று சொல்லியிட்டார்.

செய்யிற வேலையில் குற்றம் சுமத்தி, பழி போட்டு சரியாய் வேலை செய்யேலை என்று காரணம் சொல்லார்.

ரூபாவுக்கு திக்கென்றது.

சட்டென்று நிலைமை புரிந்துபோக, மனம் பாரமாய் கனத்தது.

“உன்னை வேலைக்கு எடுக்கிறதுக்காக அந்தப் பிள்ளையைக் கலைச்சுப் போட்டார். அது அப்பீல் குடுத்திட்டு நிற்குது. தன்றை கஷ்டத்தைச் சொல்லி... தன்னை விட்டா உழைக்க ஆளில்லாத நிலையைச் சொல்லி... இதைவிட வேற வருமானமில்லாத ஏழ்மையைச் சொல்லித் திரும்ப தனக்கு வேலையைத் தரச் சொல்லிக் கேட்கத்தான் வந்து நிற்குது. இன்டைக்கு போர்ட் மீட்டிங். பாவம் அதுக்கு ஆதரவாய் ஒருத் தரும் கதைக்கமாட்டினம். உன்றை சித்தப்பாவின்றை செல்வாக்கு அவ்வளவு. அந்தப் பிள்ளை இன்டைக்கு வரேலையெண்டால் பிரச்சனை இல்லை. அது வந்து கெஞ்சிக்கொண்டு நிற்கிறது து உன்றை சித்தப்பாவுக்கு பெரிய பிரச்சனையாய்க் கிடக்கு”.

ரூபாவுக்கு அதற்குமேல் தாங்கமுடியவில்லை. அந்த ஜானுவின் பரிதாபத் தோற்றம்... கடவுளே! இந்த ஏழைப் பெண்ணை உழைப்பையா நான் பறிக்கப்போகிறேன்...? மனம் தவித்தது.

அவள் நடந்து சித்தப்பாவின் அறைக்குள் நுழைந்தாள். இன்னெனுருவருடன் பேசிக் கொண்டிருந்த சித்தப்பா நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

“சித்தப்பா எனக்கு வேலை வேண்டாம். அந்த ஜானுவின்

வேலையைப் பறிக்காதேங்கோ. எனக்காக எத்தனை பேர் உழைக்கினம். ஆனால் எத்தனையோ பேருக்காக அந்தப் பிள்ளை உழைக்குது. அதுக்கே வேலையைக் குடுத்திடுங்கோ சித்தப்பா”.

“உனக்கு விளங்காது ரூபா. இரக்கம் பார்த்தாதான் வாழமுடியாது. வேலை செய்ய விருப்பமில்லையே?”

“எனக்கு வேறு விதத்தில் பொழுது போர்கும். பொழுது போக்குக்காக வேலை பார்ப்பது என்று நினைப்பது எவ்வளவு அநியாயம் என்று இப்புரியுது. எத்தனையோ பேர் வயிரேட போராடேக்கை எனக்கு பொழுதுபோக்குக்கு ஒரு வேலையா? வேண்டாம்”.

அவள் வெளியே வந்து ஜானுவை இதமாய் ஒரு பார்வை பார்த்து விட்டு குவார்ட்டஸ்கு நடந்தாள்.

இப்போது மனதில் ஏற்படுகின்ற சந்தோஷம் உண்மையானது. இதற்கோய் மாதா மாதம் எடுக்கப்போகும் சம்பளத்தில் இருக்கப்போவதில்லை. வாங்கப்போகும் சேலைகளில் இருக்கப்போவதில்லை.

“தேவன் ஞா! எனக்கு வேலை வேண்டாம். இனிமேலும் வேண்டாம். வாநாங்க வீட்டை போவம்”.

தேவன் அவளை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தான். *

“சோம்பேறித்தனமும் கவலையீனமும்தான் வாழ்க்கையின் முதல் எதிரிகள்.”

— யாரோ

“துன்பம் வந்து விடுமோ என்ற எண்ணங்கள் துன்பத்தை விடவும் துயரமானது.”

— யாரோ

பயணத்தைக் கட்டு !

● மு சாட்சம்

எங்கிருதோ வந்தெங்கள் உனில் தொடர்ந்திருக்கும்,
தங்கமே ராசா; உன் தாழ்சிறி தாலே இம்
வீராதி வீரன் விரியுவுகம் கண்ட நியாத்
தீர்ச் செயல்நீ திறமாய்ப் புரிகின்றும் !

கந்தன், பூபாலி, கதிராமன். வல்லிபுரம்,
சின்னவான். முத்தன், சிதம்பரம், காத்தமுத்து,

எல்லாரும் உன்றன் இலையற்ற தோழர்களே !
கல்லாதார் என்றன் கழிவா இலைவர்ல்லாம்
நல்வர்கள் இல்லைரில் நூலுபோர் இல்லையெனச்
சொல்வதுமேன் ? இங்குள்ள சோணகிரிக் கார்த்தைவன் ?

பொல்லாப் ‘பெரியார்’ புடைகுழி உன்னெஞ்சில்
அச்சம் வருமா ? அகிலத்தையே புரட்டித்

துச்சமெனத் தள்ளும் துணையம் பிறக்காதா ?
பார்த்தவர்கள் உண்ணப் பணிந்துசெல மாட்டாரா ?

நெற்றவனரா யாரும் நிமிஸ்நெதின்ஜெ நூரக்கல்லை.
ஏன் னும் நினைப்போ ? எவர்க்கும் குழிதொண்டு
கண்ணில்லை போட்டுக் களித்தாடப் பார்க்கின்றும் ?

ஊனில் இருந்தில ஓட்டைக்கூா மூடவென்று
பேராகை கொண்டு பெருத்த விழாவெறுத்தாய் !
கையாளைச் சொல்லிவைத்துன் காக்கே மாலைபெற்றும் !

நல்லேரார் வெறுக்க நெறயற்றுப் பூத்தாடும்
கள்ளி மலைரக் கணிந்த திரவியமென்று
அள்ளி எடுத்தாய்; அறைக்குள்ளே நிமிணந்தாய் !

கள்ளுஞ் சாராயம் கலை வளர்க்கும் என்றுவரத்தாய் !

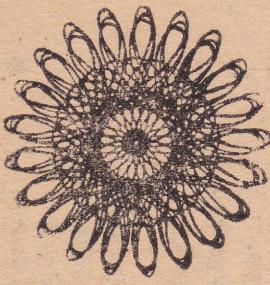
கந்தோர்கள் தோறுமெனைக் கண்டால் உடனுமந்து
வந்திருங்கள் என்று வரவேற்பார் ! என்றுசொன்னைய் !
கண்டு கொழும்பெல்லாம் என்னைக்குள் அடக்கமென்றும் !
நண்பளில்லா ஊரொள்றும் நானிலத்தில் இல்லையென்றும் !

தொண்டே எனது தொழிலைன்றும் ! முதானை
பண்ணைய நாளில் பணம்பளைத்த வள்ளுவென்றும் !
நீலம், பச்சை, சிவபு நேரத்துக் கேற்றபடி
கோலங்கள் போட்டுக் குதித்துவின் யாட்சிவொய்.

ஆகைசொல் விட்டால் அமரபதி கிட்டுமென
கூசாமல் மேடை-களில் கூறி அடுத்தினம்
காக்கடன் கேட்டால் கடுமலட்டு பேசிடுவாய் !
பூசி மூலாம்போட்ட பொன்னே நீ தங்கமேன
எத்தனைநாள் இன்னும் இருக்கத் திருவனமோ ?
பித்தரா யாமுனை பெற்றிகளே போற்றுத்தந்து ?
உங்கை மரச்சிலையாய் ஊனின் ஒதுக்கினிலே
தொண்டுபோய் வைத்துக் கொழுந்துவிடச் செய்வதற்கும்.
இங்குள்ளோர் என்னுகிறார் ! ஏராளம் கேவைசெய்தீர் !
எங்கெங்கும் உங்கோர் இல்லை அம் செய்வார்கள் !

எல்லாரும் வந்துன்மேல் ஏற்றம் புரியமுன்னம்,
சொல்லாமல் போபோ சுதந்திரத்தைப் பீடனவிடு !
எங்களூர் பொங்கி எழும்புத்தந்து முன்னை,
இந்நிலத்தை விட்டுத் தெய்கொலை சென்றுவிடு !
‘சொந்ததூர்’ சென்று சுகமாக வாழ்ந்துவிடு !

எங்களின் ஊரார் இளக்காரம் பார்க்கார்கள்,
தங்களில் ஒம்பும் மேலாய்த் தமதுநைக் காத்திடுவார் !
சங்கங்கள் உள்ளு சரித்திரிமும் சாட்டுக்கொலும் !
பங்கம் வருமுன் பயணத்தைக் கட்ட சென்னோய் !

● சிறுகதை

புதுவெ

“சென்றதினி மீளாது, முடரே! நீர் எப்போதும் சென்றதையே சிந்தை செய்து கொன்றழிக்கும் கவலை யெனும் குழியில்வீழ்ந்து குமையாதீர்! சென்றதைக் குறித்தல் வேண்டாம் இன்று புதிதாய்ப் பிறந்தோம் என்று நீவீர் எண்ண மதைத் திண்ணமுற இசைத்துக்கொண்டு தின்று விளையாடி இன்புற்றிருந்து வாழ்வீர் - தீமை யெல்லாம் அழிந்து போம் திரும்பிவாரா”

தாளில் அந்தப் பாரதி பாடலை எழுதிக்கொண்டிருந்த மே கலா அதை அப்படியே வைத்துவிட்டு ஏதோ நினைவு உந்த அந்தக் கடிதத்தைக் கையில் எடுத்து ஒரு தரம் படித்தாள்.

அவள் மனதில் அந்த நாட்கள் துல்லியமாக.....

மறுபடியும் கடிதத்தைப் பார்த்தாள். “அன்பே மேகலா!”

ஆரம்பம் எத்தனை இனி மையாயிருக்கிறது. “காலம் பல கடந்தும் கடிதத்தொடர்பு கொள் எவைக்கும் உனது அன்பு மறக்கமுடியாதது இழக்கக் கூடாதது.” “உங்கள் நிழலில் வாழ்வதே என் பாக்கியம் என்று நீ அடிக்கடி சொல்வாயே! அந்த வேலைகளில் அதுதான் என் வாழ்வின் குறிக்கோள் என் என் னுள் நான் நம் யினேன் ஆனால்...” அதன்மேல் கடிதம் படிக்கமுடியாதபடி மன

துள் பெரும் கலவரம்... அந்தப் பத்திரிகைச் செய்தியைச் சுற்றிச் சிக்கலாடியது மனம். பின்னர் ஒருக்கணம் ஆரம்ப நாட்களில் தாவியது.

அவளுக்கும் துருவனுக்கும் காதல் என்கிற செய்தி பகிரங்கப்பட்டவுடன் ஊரவர்கள் “அந்த அப்பாவிப்பிள்ளையை இந்த ஆட்டக்காரி கண்ணைக்காட்டி மயக்கி விட்டாரே! என்று கதைத்ததோடு நின்றார்களா? அவள் குடும்பத்தைப் பற்றியுமல்லவா மிகக் கேவலமாகக் கலைத்தார்கள். துருவனின் பெற்றவர்களிடம் ஓடிப்போய் தங்கள் பெண்ணையும் இலட்சக் கணக்கில் பணத்தையும் தருவதாகப் பேசிக் கொண்டவர்கள் எத்தனை பேர்?

“தம்பி! அவங்க தாங்களாகவே இவ்வளவு தரப்பார்க்கிறங்க ஏன் உதறுகிறுய்?” என்றார்கள் தாய்.

“எனக்கு சீதனம் வாங்கிக் கொடுக்கிறதுக்கு அக்காவுமில்லை. தங்கச் சியுமில்லை. இருந்த ஒரேஒரு அக்காவுக்கும் போதிய பணம் கொடுத்துக் கல்யாணம் பண்ணி வைத்தாச்சுதே!” என்றார் அவன்.

வெறும் பெம்பிளோயாக அந்த மேகலாவைக் கட்டுற துக்கு உனக்கெண் பைத்தியமா? என்றார் அப்பா.

“சீதனம் அவனவன் தகுதிக்குக் கொடுக்கப்படுகிறது. நீசீதனமில்லாமல் கலியாணம் செய்கிறதென்றால் உணக்கொருபெறுமதியுமில்லை யென்றெல்லோ போகும்... சே! அவமானம்” என்றார் அத்தான்.

“தம்பி! நான் சொல்ற நைக் கேள்டா” என்றார் அக்கா.

“எனக்கு நீங்க பேசுகிற பெண்ணும் வேண்டாம். மேகலாவும் வேண்டாம்” என்று கோபமாகச் சொல்லிவிட்டு இருநூற்று நாற்பது மைலுக் கப்பால் தான் வேலை செய்யும் ஊருக்கு பயணம் புறப்பட்டு விட்டான் அவன். இரண்டு வருடத்துக்கு மேலாக வீட்டுப்பக்கு மே தலைகாட்டவில்லை. அவன் பிடிவாதம் வீட்டாரை உச்சப்பவுமில்லை.

ஒருவேளை நடுப்பழமான பின்னர் தான் மனமாறுவார்களோ? அதுகூட நிச்சயமில்லை.

“இளமை... அனுபவம்... இன்பம்!”

எண்ணங்கள் ஏக்கத்தைத் தந்தன். ஊரில் நண்பர்களாகத் திரிந்த நவமூம் குலமூம் கூட அங்கே வேலை மாற்றலாகி வந்து சேர்ந்தபோது அவன் மனகில் கிணுகிணுப்பு. அந்த

மஸ்ஸிப்பிரதேசமோ குனகுஞ்சுப் பான் சவாத்தியமுடையது. ஒருவருடம் சென்றது. குலத் தின் மனைவி முதற் குழந்தையையும் எடுத்துக் கொண்டு ஊருக்கு இரண்டாவது பிரச வந்துக்காக வந்துவிட்டாள். குலத்துக்கு சுதந்திரம் கிடைத் தது மூவரையும் உற்சாகப் படுத்தியது. ஆனாலும் மேகலா வின் நினைவோடு அடிக்கடி சோர் ந் துபோய் உட்கார்ந் திருக்கும் துருவனை ஒருநாள் நவம் சீண்டினூன்.

“அடே! எனக்கும் காதவி கங்கா ஊரிலிருக்கிறான். ஆனால் நான் மட்டும் அவளையே நினைத்து விரதம் பிடித்துக் காய்கிறேன்? இல்லையே!” என்றான் அவன்.

“உன் மேகலாவில் உனக்கு உண்மை அன்பென்றால் அது அழியாததாயிருக்கும். அந்தத் துணிலிருந்தால் நீ எவருடனும் துணிந்து பழக வாம். நானிருக்கிறேன் பார். எங்கேயும் புழங்கு வேன். ஆனால் என்றை மனுசிதான் எனக்கு முக்கியம். எத்தனை கிணற்றுத் தண்ணீரை ருசிபார்த்தாலும் தன் கிணற்றுத் தண்ணீர் நல்லாயிருந்தால் அதைத்தானே மனம் நாடும்”, என்று தத்துவம் படித்தான் குலம்.

மீண்டும் மீண்டும் காதில் விழுந்த கருத்துக்கள் உலக நியாயங்கள் போல் தோற்றங் காட்டியபோது அவன் ஆடித் தான் போனான்.

“ம்... நானும் அவர்களுடன் போனால்... சே! அது துரோகம்... ஊஹாம் அதென்ன துரோகம். என்றைக்கும் மனைவி ஸ்தாவும் மேகலாவுக்குத்தான் உரிமை. இது’ கூம் மா ஒரு இதுக்குத்

தானே! அல்லாவிட்டாலும் யாருக்குத் தெரிய ப்போகிறது...” என்று துருவனை மனதில் பெரும் கலவரம்.

அதற்கேற்றுறபோலொரு சந்தர்ப்பம்... பதின் மூன்று மைலுக்கப்பாலுள்ள தியேட்டரில் படம் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பி வரும்வழியில் அவளைப் பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டு வந்த நன்பர்கள் நடுவழியில் தங்கள் சைக்கிள்களை நிற்பாட்டினர். அவள் குடிசைக்குள் விருந்து துள்ளிக்குத் துக்கியீடு ஒடிவந்தாள். இவர்கள் வருவது முன்பே தெரிய மாக்கும்.

வந்தவள் “இறங்கி வாங்க களேன்” என்று துருவனை கையைப்பிடித்தாள்.

அப்பிரதேசம் சுந்திர ஒளியில் மயங்கி மெளனமாய்க்கிடந்தது. அவள் குடிசையுள்ளிருந்து வந்த ஆண் இருமல் குரலும் பென் இருமல் குரலும் அவள் பெற்றார் அங்கிருப்பதைக் காட்டின். அவள் பள்ள மொற்றில் இறங்க அவர்கள் தொடர்ந்தார்கள். அவள் குடிசையோ ஒரு பள்ளத்தில் ஒதுங்கிக்கிடந்தது. அந்தப்பள்ளத்துக்கும் இந்தப்பள்ளத்துக்கும் இடையே பல மேறுபள்ளங்களும் சில பற்றைகளும்... அவளுடைய மூன்று அக்காமாரும் அந்தச் சுற்றுப்புறங்களில் தங்கள் வாடிக்கைக்காரருடன் இருப்பார்கள்...

அவளும் இவர்களும் பள்ளத்தில்... இறங்கினர். உருண்டார்கள் புரண்டார்கள் சரிந்தார்கள்... பிரிந்தார்கள்.

நாட்கள் மாறியபோது துருவனை உடல் சுகந்தியைத் தேட மனம் மேகலாவால் வாட... பாவம் அவன் தவித் தான். ஆனால் தனியே அவளி

டம் போகும் துணிவுமில்லை. ஏன் நன்பர்கள் அவனை மறந்தார்கள்... குலத்தின் மனைவி குழந்தைகளுடன் வந்ததும், நவம் காதவி கழுத்தில் அவசரத்தாலிகட்டி மனைவியாகக் கொண்டு வந்ததும் தான் காரணம் என்னினினை. ஆனால் விரைவில் செய்தி கிடைத்தது. அந்தப்பாதகிக்குக் கார்ப்பமாம் குழந்தைக்குத் தகப்பன் அவனும் அதற்கு சாட்சிகள் நவமும் குலமுமாம்... கோர்ட்டில் வழக்கு நடந்தது... “சாட்சியங்களின்படியும் இரத்தப்பரி சோதனை முடிவின்படியும் திரு. ஆறுமுகம் துருவனை குழந்தை தர்சனியின் தந்தையாக கோடு ஏற்கிறது. குழந்தைக்கு மாதம் நாறு சூபா படிக்கட்டும்படி தீர்க்கிறேன்” என்ற நீதிபதியின் தீர்ப்பு எல்லாத்தினசரிகளிலும் வெளிவந்தபோது மேகலா உள்ளுக்குள் கதறி ஓய்த்தாள். பிறரிடம் பேசக் கூடிய அவமானமா இது? இந்த நேரத்தில் துருவனை பெற்ற வர்களும் அக்காவும் அத்தானும் கல்யாணப் பேச்சோடு வீடுதேடி வந்தபோது மேகலாவின் வீட்டுக்காரர் அதிர்ந்து போய் விட்டனர். அவர்களுக்குத்தான் பத்திரிகைச் செய்தி தெரியாதே!

“அம்மா! நீங்க யாரைக் கல்யாணம் பேசினாலும் நான் செய்கிறேன். ஆனால் துருவனை மட்டும் செய்யவேமாட்டேன். நான் அவரை மறந்து எத்தனையோ நாட்களாகிவிட்டன்” என்று அவள் பிடிவாதமாக சொன்னதைக் கேட்டு அவர்கள் எல்லாருமே திகைத் தார்கள்.

ஆனால் அவளுடைய பிடிவாதம் உறுதியானது என்பது மட்டும் அவர்களுக்கு நன்றாகப்புரிந்தது.

— யாவும் கற்பனை.

சிவமலர் செல்லத்துரை

மேமன் கவியின் ஹிரோஷிமாவின் ஹீரோக்கள்

—‘கணன்’

நமத்து எழுத்துவில் விரல்விட்டு என்னக்கூடிய கவிஞர்களில் மேமன்கவியும் ஒருவர். ‘மேமன்’ சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் தமிழில் வெகு பிரபலமாகியிருப்பதிலிருந்தே அவரது திறமையும் முக்கியத்துவமும் புலனுகின்றது. தன் சொந்தப்பெயரை மறைத்து, தன் இனத்தின் பெயரை மகிழமைப்படுத்துவது இவரிடமுள்ள சிறப்பு.

எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகத்தினால் ‘யுக ராகங்கள்’ என்ற கவிதைத் தொகுதியை 1976ல் வெளியிட்ட மேமன்கவி, 1982ன் பிறபகுதியில் தமிழகத்தின் பிரபல பதிப்பகமான நர்மதாவின் மூலம் ‘ஹிரோஷிமாவின் ஹீரோக்களை’ வெளியிட்டுள்ளார். இதற்கான முன்னுரையை, இன்று பலரின் கவனத்தையும் ஈர்த்துக்கொண்டிருக்கும் கவிஞர் மு. மேத்தா வழங்கியிருக்கிறார்.

மேமன்கவியின் நோக்கம், புலமை வெளிப் பாடெல்லாம் நான்கு வரிகளிலேயே தெளி வாகும் வண்ணம், நூலைப் பின்வருமாறு சமர்ப்பணம் செய்கிறார் —

சமூக நதிக்கரையில்
எனக்கு கலைமூலத்தை
போதித்த
மனித குலத்திற்கு!

பாரதி நூற்றுண்டு அமர்க்களப்படும் போது, இந்தக் கவிஞரின் பேரே இப்படி அழுகின்றது —

.....நீ - தீ
ஜ்வாலை நதியாய்
பாய்ந்த - ஒரு
நூற்றுண்டு பின்
உன் குரு பிறந்த
மண்ணில்
தீ ஜ்வாலைக் கடல்
பொங்கி எழுந்து
உன் கவிதைகளையே
எரிக்கிறது ; (நூலகத்தில்)’

படிமங்களைப் பெரிதும் கையாளும் கவிஞரின் வரிகளில், சாதாரண வாசகன் எடுத்த எடுப்பில் புரிந்து கொள்ளமுடியாத சில மயக்கங்களும் விரலி வருவது தவிர்க்கப்படவேண்டியது. சில தமிழ்ச் சொற்களைப் புணர்த்த முடியாமல் கவிஞர் படும் அவதியும் இந்தக் கவிதை மூலமே தெற்றெனத் தெரிகிறது. எனினும் குறியீடுகளை இவர் வெகு ஸாவக மாகவே கையாள்கிறார்.

‘தலைப் பாகைக்குள்
மின்னைல் மறைத்து வைத்த
எங்கள் கவிப் பிதாவே !’ — இந்தக் கவி அடிகள் பாரதியைச் சிறப்பாகவே அறி முகம் செய்கின்றன. ‘பாரதி’ என்றாலே, பல ருக்கு நினைவுபடுத்துவது அவரது தலைப்பாகை தான். அந்தக் தலைப்பாகைக்குள் ஆற்றலுள்ள ஒரு பாரிய மூளைமறைத்து வைக்கப்பட்டிருக் கிறது என்பதை, ‘...மின்னைல் மறைத்து வைத்து’ என்ற அடிமூலம் கவிஞர் அழகாகச் சித்தரிக்கிறார். புதுக் கவிதையின் பிதாமகா என பாரதியே பலராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப் படுவதால், மேமன்கவியும் ஏற்றுக்கொள்ளப் படுவதால், மேமன்கவியும். ‘எங்கள் கவிப் பிதாவே’ என விளிக்கிறார்.

(24ம் பக்கம் பார்க்கவும்)

தாரதக

யாரதி நூற்றுண்டு

- சில அனுபவங்கள்

● விளம்பியன்

பாரதி நூற்றுண்டு வந்தாலும் வந்தது. என்கு பார்த்தாலும் யாரைப்பார்த்தாலும் பாரதிபற்றிய பேச்கத்தான்.

பத்திரிகைகள், திரைப்படங்கள், பொதுக் கூட்டங்கள் வானிலி என்று எதுவுமே பாரதியை விட்டுவைக்கவில்லை. விடிந்தால் பொழுது சாம்வதற்குன் பாரதிபற்றி எத்தனைபேர் எப்படி எப்படி எல்லாம் பேசுவதைக் கேட்டுவிட முடிகிறது.

இந்த ஆண்டு தொடக்கம்வரை பாரதி என்றால் யார் என்று தெரிந்திராதவர்கள்கூட இன்று பாரதி பற்றித் தெரிந்துகொண்டுவிட்டார்கள்... சுருக்கமாக சொன்னால், பாரதி மிக நன்றாக ஜனரஞ்சப்படுத்தப்பட்டுவிட்டான். ஆனால்...

எத்தனைபேர் பாரதியைப் புரிந்து கொண்டுள்ளார்கள்...?

அன்றையில் எனது இலக்கிய நண்பர் ஒருவருடன் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். எங்கள் பேச்சிலிருந்து மட்டும் பாரதி தப்பிவிடமுடியுமா என்ன? பாரதிபற்றிய பேச்சு வந்தது.

பாரதி கோழிவளர்த்த கதை தெரியுமா என்றார் நண்பர்.

அதென்ன புதுக்கதை என்றேன் நான்டு நண்பர் சொல்லத் தொடங்கினார் :

“பாரதிக்கு கோழிமுட்டை என்றால் உயிர்.

அயலிலுள்ள பிராமணர்கள் அறிந்தாலும் என்று பயத்தில் முட்டையை இரகசியமாக் மறைத்து மறைத்தே அவித்துக்கொடுப்பாராம் செல்லம்மா. பாரதிக்கு செல்லம்மா இப்படி

மறைத்துச் செய்வது தெரிந்துபோயிற்று. செல்லம்மாவை நன்றாகக் கண்டித்துவிட்டு ஒரு கோழியையே வாங்கி வந்துவிட்டாராம் பாரதி என்வீட்டுக் கோழி முட்டையிட்டுவிட்டு கொக்கறக்கோ என்று கொக்கரிக்கவேண்டும். அந்த முட்டையைத்தான் நீ சமைக்கவேண்டும்.. என்று கண்டிப்பாக உத்தரவு போட்டுவிட்டாராம்.

கோழி கொக்கரிப்பது அயலவர்களுக்கு கேட்டு வந்துவிட்டார்களாம் பார்ப்பதற்கு. பாரதி முட்டையை எடுத்து அவிக்கக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான் செல்லம்மாவிடம். அயலவர்கள் வேவியால் எடடிப்பார்ப்பதைக் கண்ட செல்லம்மாவிற்கு முட்டையை வாங்கவா விடவா என்ற தயக்கம்.

பாரதி திரும்பி ஒரு பார்வைபார்த்தானும்.

வந்த அயலவர்கள் அவன் பார்வையை எதிர்கொள்ள முடியாமல் மறைந்து விட்டார்களாம்.

இந்தச் சம்பவத்தை பாரதியே ஒரு பாடவில் எழுதினாலும். அவன்கைப்பட எழுதிய அந்தப்பாடல் இப்போது அவனது நண்பர் ஒருவரின் பாழடைந்த வீட்டில்...

— நன்பர் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் போதே இடைமறித்து நான் கேட்டேன், ‘இந்தச் செய்தி எப்படி உங்களுக்குக் கிடைத்தது?’ என்று;

நண்பர் தன் தலையைத் தொட்டுக் காட்டினார். நான்தான் இதை உருவாக்கினேன். ஏன் துணுக்கு துணுக்கு என்று எல்லோரும் வாயில் வந்ததை எல்லாம் பாரதியின் வாழ்வில் நடந்தது என்று தங்கள் கற்பனைக்கெட்டியபடி எழுதித்தள்ளும் போது, எனது கற்பனைக்கு மட்டும் என்ன குறைச்சல்? என்று ஒரு போடுபோட்டார் அவர்.

பாரதி நூற்றுண்டை ஒட்டி வந்து சேந்த ரசமான சம்பவங்களின் தொகுப்பு இது. பாரதி நூற்றுண்டு முடிவற்றதுமே பாரதியை யாராவது மறந்திருக்கக்கூடுமேல் இது அவர்களுக்காவது பயன் ‘தரட்டுமே’ என இந்த இதழில் பிரசுரிக்கிறோம்.

இதுமட்டுமல்ல, பாரதி பிறந்தபோது அவன் கண்கள் எப்படி இருந்தன என்பதை விருந்து பாரதி கடைசியாகப் போட்டிருந்த கோட்டின் கடைசித் தையலை தைப்பதற்கு நூல் வாங்கிய கடை எது என்பதுவரை பல கோடி துணுக்குகள் நண்பரிடம் உண்டு [பத்திரிகைக்காரர்கள் கவனிக்க] என்பதைப் பின்னர் தெரிந்துகொண்டேன்.

உண்மைதான். பாரதி பற்றிய துணுக்கு கரும் விபரங்களும் எழுதப்படுவதால் என்ன ஸாபம் வந்துவிடப் போகிறது? இலக்கியத் திற்கோ, இலக்கிய உலகிற்கோ இதனால் என்ன ஆரோக்கியமான மாற்றம் வந்துவிடப்போகி றது? பாரதியைப் பலரறியிச் செய்த பெருமை மட்டும்தான் இந்த நூற்றுண்டிடை கொண்டாடியதன் பேறென்றால் அதிலே என்ன பிரயோ சனம் இருக்கிறது...?

எனது இன்னொரு நண்பரிடம் இந்த நூற்றுண்டு வந்ததால் என்ன பிரயோசனம் என்று கேட்டபோது அவர் சொன்னார்... பாரதியைப் பற்றி இப்பொழுது முழு தமிழ் உலகமும் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறதே போதாதா என்று.

பாரதியைப் பலரும் தெரிந்து கொள்வதில் என்ன பெருமை இருக்கிறதோ எனக்குப் புரிய வில்லை. நடிகர் ரஜனிகாந்தையும் எல்லோருக்கும் தெரியும். அவர் ஒருநாளைக்கு எத்தனை சிகரட் ஊதுகிறார் என்பதுகூட பலருக்குத் தெரியும். ஆனால் இது கலைத்துறையில் ஒரு ஆரோக்கியத்தைக் காட்டுமா? அவரது முழு ரசிகர்களும் கலையை - அதன் அதற்கேயுரிய தனித்துவத்தை பூரணமாக உணர்ந்து ரசிக்கத்தக்க அளவு உயர்ந்த ரசிகர்களாகி விட்டார்கள் என்றால் விடுமா?...

பாரதி ஜனரங்கசப்படுத்தப்பட்டது எவ்வளவு மோசமாகிவிட்டது தெரியுமா?

பாரதி பேரில் கித்திரத் தொடர்க்கதை இதழும் — நாகுஸ் கோப்பி விளம்பரமும் வருகின்ற நிலைக்கு போய்விட்டது.

போகிறபோக்கில், ‘பாரதி சஞ்சா சகுட்டுகள்’ ‘பாரதி கேசியம்’ ‘பாரதி சுத்த வடி சாராயம்’ என்று வந்தால் கூட ஆச்சரியமில்லை. ஜயோ பாவம் பாரதி.

பாரதிக்கு விழாக்கள் ஆரம்பித்திருந்த நேரம்.

கொழும்பிலே அடிக்கடி விழாக்கள் நடக்கும். நானும் ஆரம்பத்தில் ஒன்றையும் தப்ப விடாது போய்வந்தேன்.

இ. ம. த. மொ. அ. க. அமைச்சினால் நடாத்தப்பட்ட பாரதி (?) விழாவும் சரஸ்வதி மண்டபத்தில் நடைபெற்றது. இலங்கை அமைச்சர்கள் — தமிழ்நாடு அமைச்சர் ஒருவர் உட்பட — வேறுபலர் பேசுவார்கள்... கவியரங்கம் என்பன உண்டு என்று அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது.

ஆழத்தின் பலபாகங்களிலுமிருந்து எட்டோ ஒன்பது (சரியாக ஞாபகமில்லை) கவிஞர்கள் (?) வந்திருந்தார்கள்.

முக்கியமாக கவியரங்கிற்காகவே அங்கு சென்றிருந்தேன் நான்.

சரஸ்வதி மண்டபத்தின் பெரிய மேடையில் ஒரு மூலையில் பாரதியின் சின்னங்கிறு உருவப்படம் ஒன்று வைக்கப்பட்டிருந்தது.

குறிப்பிட்ட நேரத்திற்கு முன்பே மண்டபம் நிறைந்துவிட்டபோதும் விழா ஆரம்பிக்கப்பட்டாமலிருந்தது. அமைச்சர்கள் இன்னும் வந்து சேரவில்லை அதுதான் என பேசுக்கொண்டார்கள்.

பொருத்தமில்லாத ஒரு இடத்திற்கு வந்து விட்ட உணர்வுடன் இருந்தேன்.

விழா ஆரம்பமாகியது — அமைச்சர்கள் இன்னும் வரவில்லை.

அட்டையில்

பறவைக் காவடி

பானத்தின் போதை ஏறியோர்
பாதையில் புரள்வர்
ஞானத்தின் பாதை நாடுவோர்
வானிலும் மிதப்பர்!

—வி. கே. எம்.

(படப்பிடிப்பு: எ. வி. சா)

வீதியில் ஏதாவது கார் ஒலி கேட்கும் போதெல்லாம் கூட்டம் திரும்பி வாயிற்புறம் பார்ப்பதை அவதானித்தேன்...

சிலர் பேசினார்கள்.

தொடர்ந்து கவியரங்கம் ஆரம்பமாகியது.

முதலாவது கவிஞர் தன் கவிதைகளை பாடி முடித்தபோது கூட்டத்தில் சலசலப்பு ஆரம்பமாயிற்று.

அமைச்சர்கள் வந்து விட்டார்கள்.

தி மீ ரெ னாதஸ்வர — மேளவாத்திய ஒனி வாயிலில் ஓலிக்கத் தொடங்கியது.

மண்டபம் கலைந்து அல்லோல் கல்லோலப் பட்டது.

பாட்டுக்கொரு புலவன் பாரதிக்கு எடுக்கும் விழாவிலே பாரதி வழிவந்த(?) நம் கவிஞர்கள் பாடுகிற கவியரங்கம் இடையிலே தடைப்பட்டு அமைச்சர்கள் வரவேற்பு நடை பெற்றது.

மாலை மரியாதைகள் அபாரமாக நடந்து முடிந்தது.

மீண்டும் கவியரங்கம் தொடங்கும் என்ற நம்பிக்கையில் நான் பார்த்துக்கொண்டு (சித்துக்கொண்டு) இருந்தேன்.

இவற்றையெல்லாம் அந்தச் சின்னங்குறிய படத்தில் இருந்தபடி பாரதியும்... கவியரங்கத் தலைவர் மீண்டும் மேடையில் தோன்றினார்.

‘அமைச்சர்கள் வந்துள்ளார்கள்...’ கவியரங்கிற்கு நேரமின்மையால் ஓவ்வொரு கவிஞரும் தத்தம் கவிதையில் முதல் கவியையும் கடைசிக் கவியையும் படித்து கவியரங்கை முடித்து வைப்பார்கள்...’

— சரியாக இதே வசனங்கள் இல்லாவிட்டாலும், இதைத்தான் அவர் சொன்னார்.

கூட்டம் பேசாமல் இருந்தது.

‘அமைச்சர்கள் பேச்சைக் கேட்க வேண் டுமே இந்த கவியரங்க அறுவையை எவ்வளவு நேரம் சகிப்பது என்று சங்கடப்பட்டுக் கொண்டும் இந்த அவர்களுக்கு இது சந்தோஷத்தை அளித்திருக்கக் கூடும்.

ஆனால் இதைக்கேட்டபோது எனக்குத் திக் கென்றது.

பாரதிக்கு எடுக்கின்ற விழாவிலே பாட அங்கு நேரம் இல்லை என்றால்... இது பாரதி விழாவா அல்லது...

ஆனாலும் ஒரு மெல்லிய அசட்டு நம்பிக்கை நம் பாரதிவழிக் கவிஞர்கள் இதற்கு ஒத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள் என்று...

ஆனால்... அந்தோ... எனது நம்பிக்கையில் மண்ணை வாரிவிட்டு நமது ‘கவி’க்குழாம் ஒவ்வொன்றை வந்து....

சிக் கேவலம்...

உடம்பு முழுவதும் கூசி அருக்கூட்டபொங்கிவந்த வெப்பியாரத்தைத் தாங்கமாட்டாது எழுந்து மண்டபத்திற்கு வெளியே வந்தேன்.

‘உச்சிமீது வானிடிந்து வீழுகின்ற போதிலும் அச்சமில்லை அச்சமில்லை’ என்று பாடிய பாவளனிற்கு, நாற்பது கோடி மக்களும் தாழைப்பிடித்து வணங்கிய அண்ணல் காந்திஜியிடம் சமதொகை நின்று பேசி, “கூட்டத்திற்கு நீர் வராவிட்டாலும் கூட்டம் நடக்கும்” என்று கூறிவிட்டுவந்த வீரப்பியம்பான பாரதிக்கு எடுக்கின்ற விழாவிலே, அச்சும் பேடு மையும் அடிமைச் சிறுமதியும் உச்சத்தில் கொண்ட ஊமைச் சனங்களால் முதல்முதலாக பாரதியை தலைகுனிய வைத்த பெருமையிக்க நமது ‘கவிஞர்’ கூட்டத்தின் கவியரங்கு நடத்தவா ஒரு நூற்றுண்டு வந்தது என்று பொருமிக் கொண்டேன்...’

அதே மேடையில் அன்று கவிபாடியவன் பாரதியாக இருப்பின் என்ன செய்திருப்பான்..? காறி உமிழுந்துவிட்டு மண்டபத்தைவிட்டு வெளியேறியிருக்கமாட்டான்..?

எமது கவிஞர்கள்... காறி உமிழுவேண்டாம்; குறைந்தபட்சம் மறுப்பாவது தெரிவித்திருக்க வேண்டாம்...?

இப்படி எத்தனையோ சொல்லலாம்,

(20ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

ஹிரோவிமானின் ஹிரோக்கள்

(புதுக் கவிதைத் தொகுதி)

— மேமன் கவி —

இலங்கை விலை : ரூபா 18/-

● நம்தா வெளிப்பு

மு. போ. எ. ச. நடாத்தும் கூட்டங்கள்...

ஓ... அங்கே போயிருந்தால் பல சுவையான விசயங்களை அறியலாம்.

1. பேசுபவர்களின் மேதைத்தனம்.
2. பாரதி பிறந்த இடம் - அவன் படித்த பாடசாலை - அவன் படிப்பித்த பாட சாலை... எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக கவிதை எழுதுபவன் என்பது.
3. அவன் எழுதிய கவிதைகள் சில.
4. அவன் ஒரு 'புரட்சி வாதி' - முற் போக்காளன்...

இப்படிப்பல புதுமையான விசயங்களை அறியலாம்...

பாரதி மறைந்து நூரூண்டுகளுக்குப் பிற காவது நமது சமூகம் அவன் பெருமையை உணர்ந்து, அவனது சிறப்புக்களைப் புரிந்து கொள்ளுமா என்று யாராவது நம்பியிருந்தால் அவர்களுக்கு எனது ஆழ்ந்த அனுதாபங்கள்.

எங்கோ ஓரிருவர் - அல்லது ஓரிரு நிகழ்ச்சி பாரதியைப்பற்றிய ஆரோக்கியமான சிந்த ஜீயை உருவாக்கியிருக்கக் கூடும். மற்றப்படி பாரதி மலினப்படுத்தப்பட்டது தான் மிச்சம்.

சிறுவர் ஆண்டு, மகளிர் ஆண்டு, வலது குறைந்தோர் ஆண்டு போல இவ்வாண்டும் ஏதாவது பெயருடன் கழிய பாரதி நூற்றுண்டு வந்ததுதான் மிச்சம்.

பாரதியை வைத்துப் பிழைத்தவர்கள் புத்திசாலிகள். மறுவருடம் யார்தலை உரு ஞமோ யார்கண்டது? *

யாழ்ப்பாணத்துச் சாமியாரே பாரதியின் குரு என்பதால், யாழ் நூலகம் எரிந்த கொடு மையை - 'உன் குரு பிறந்த மண்ணில் தீஜ் வாலைக் கடல் பொங்கி எழுந்து உன் கவிதை களையே எரிக்கிறது' எனக் குழுறுகிறார்.

கோபம் கொப்பவிக்கும்போது மனிதன் பெரிதும் உணர்ச்சியைப்படுகிறார். இயல்பான குளுமையைவிட அவன் மனதில் ஒரு பூக்கம்பம் வெடிக்கிறது; அதனால் கொதி கிளம்புகிறது. இந்தத் தடுமாற்றத்தில் அவன் தின்றிப் போகிறார். இந்த நிகழ்ச்சிகளின் வெளிப்பாடோ, என்னவோ - தீஜ் வாலைக் கடல் பொங்கி எழுந்து உன் கவிதைகளையே எரிக்கிறது. எனக் குழுறுகிறது கவிஞரினின் நெஞ்சம். இங்கு உவமைகள் நிகழ்வுகளுக்கு முரண்படுவதும் நோக்கற்பாலது.

தொகுதியின் முழுமையை ஒரு கவிதையே தீர்மானிக்கமுடியாது. முதல் கவிதையின் சில அடிகளே மனதை உலுப்பும்போது, மற்றவற்றையும் பர்க்க வேண்டுமென்ற அவா மனதில் இயல்பாகவே எழுகிறதல்லவா?

இரவின் ஜனிப்பில் ஏற்படும் இயல்பான களைப்பில் சோமப்பலுடன் மூளை செயற்படும் 'நெட் ஷிப்ட்' வேலைப்பற்றி கவிஞர் இப்படி எழுதுகிறார் - 'அச தி க் குண்டின் பரீட்சை விழிக் கடலில் நிகழும் நிமிஷங்களில் நித்தி ரைப் புகை குழும்'

இந்தக் கவிதைத் தொகுதியைப் படித்து முடித்ததும் ஒரு மனநிறைவு ஏற்படத்தான் செய்கிறது. எனினும், சாதாரண வாசகர் களும் எனிதில் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய உத்தி களுடன், தமது சிந்தனைகளைத் தெளிவுபடச் சொல்வாரேல் பலருக்கு இது பயன்படும். *

நீத்திய கஸ்யாணி

(கவிதைத் தொகுதி)

— முல்லை அழுதன் —

தொடர்பு : இ மகேந்திரலிங்கம், நூ. பி. சங்க வீதி, கல்வியங்காடு, யாழ்ப்பாணம்.

தரமான பொருட்களை மலிவான விலையில் பெற
நாடுங்கள்

கட்டவேலி - நெல்லியடி

பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கம்

- * பாடசாலை மாணவருக்கான உபகரணங்கள், பாடநால்கள்
 - * கட்டிடப் பொருள் கூட்டுத்தாபனப் பொருட்கள்.
 - * இறக்குமதியான தரமான சேட்டிங் சூட்டிங் சாரிகள்.
 - * குழந்தைகளுக்கான நவீன உடைகள்.
 - * சீமேந்து, இரும்புச் சாமான்கள்.
 - * ஆர்பிகோ உற்பத்திப் பொருட்கள், வீட்டுத்தளபாடங்கள்
 - * விவசாயிகளுக்கான உரங்கள், கிருமிநாசினிகள்.
 - * வனிதையரைக் கவரும் அழகுசாதனங்கள்.
 - * சிற்றுண்டிச்சாலையில் ருசியான சிற்றுண்டிகள்,
- குளிர்பானங்கள்

தரமானவற்றை
நயாமான விலையில் பெற
எமது சங்கத்தை நாடுங்கள்.

கட்டவேலி - நெல்லியடி

ப. நோ. கூ. சங்கம்

தொலைபேசி : கரவெட்டி - 34.

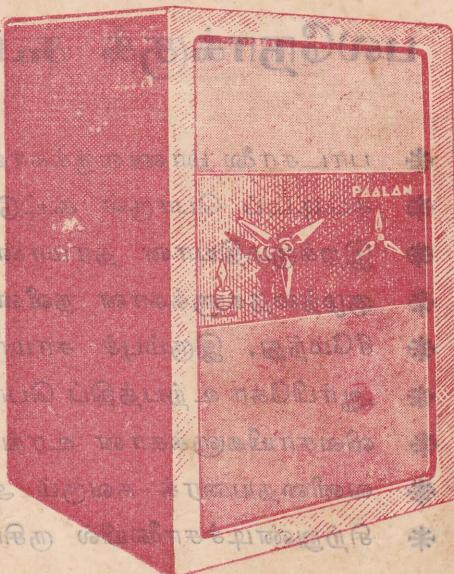
உங்களுக்குத் தேவையான 1983 'சொன் கவீப்' டிக்கட்டுகளை
எமது தலைமையகத்திலும், கிளைச் சங்கங்களிலும்
பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

பூட்டு உலகின் புதிய கண்டுபிடிப்பு !
உங்களுக்குத் தருவது பூரண பாதுகாப்பு !

விரைவாக

விற்பனையாகிக்கொண்டிருக்கிறது...

பூட்டு உலகில்
ஒரு புதிய பாதுகாப்புச்
சகாப்தத்தை ஏற்படுத்தியுள்ள
அதிநலீன கண்டுபிடிப்பும்,
தனியாரிமைப் பதிவு (Patent)
செய்யப்பட்டதுமானால் பூரண பாதுகாப்பு
“பிக்” (Pick) செய்து
வன்முறையால் திறக்கமுடியாத

பூரண பாதுகாப்பளிக்கும்

பாலன் லீவர் பூட்டு
பொருத்தப்பட்ட

பாலன்

இரும்புப்பெட்டகம்

ரூபா 2,700/- இலிருந்து ரூபா 5,400/- வரை

விஷேட கழிவுடன் கூடிய அறிமுக விலையில் வாங்கி இலாபமடைய
இப்பொழுதே ஒடர் செய்துகொள்ளுகின்றன.

A. C. பாலன்

பூட்டு, பெட்டக பொறியியலாளர்களும்
தயாரிப்பாளர்களும்.

தலைமை அனுவலகமும் தொழிற்சாலையும் வாங்கு

அல்வாய் தெற்கு, அல்வாய்.

கிளை அனுவலகம்: 550, கே. கே. எஸ். வீதி, யாழ்ச்சிப்பாணம்.

வெளியீடு: ‘தாரகை’ கலை இலக்கிய வட்டம். முகவரி: 21/4, பாதுகாப்பளிக்கும் பாலன் மட்டக்களப்பு வீதி, மட்டக்களப்பு.

Digitized by Noolakannai Foundation

poolaham.org/aavaniham.org

அச்சுப்பதிவு: கத்தோலிக்க அச்சுக்கல், மட்டக்களப்பு.